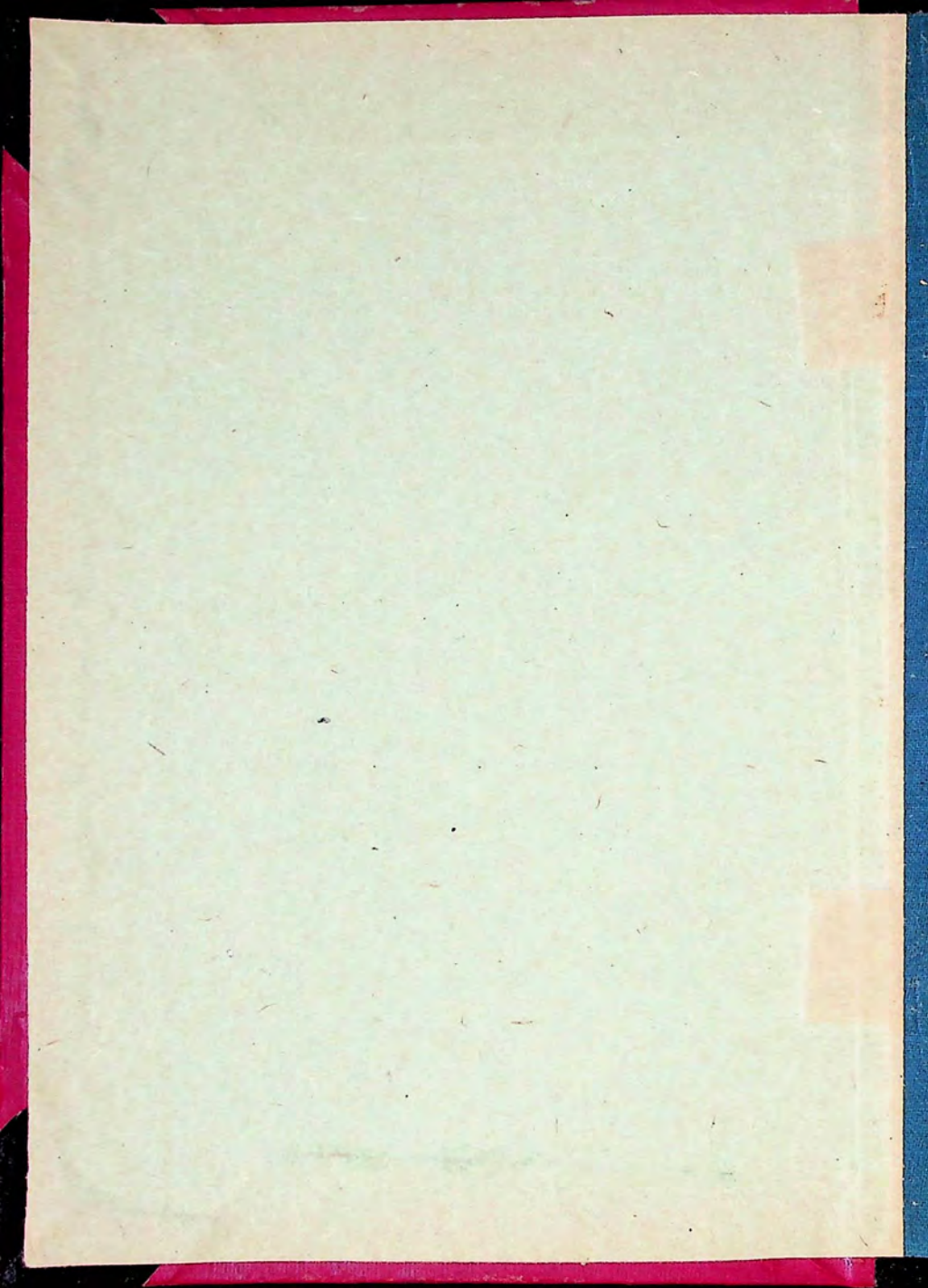

10 M
K $\frac{78}{p95}$

Държавен симфо
ничен оркестър
Програми
сезон 1954/1955

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888924

Дорж. Симф. Оркестър - Русе

сезон 1954-55г.

115/1

Водател: с Н. Симеонид

Муз. Възпитатели

К О Н Ц Е Р Т

Българска музика

посветен на 10 години -
четицата за 9. IX. 1944г.

Диригент: Добри Петков
Лектор: Илия Мелинов

Концертмайстор: Хр. Стоянов

Дом на културата - 1930г.

1 и 2 септ. 1954г.

491389

Дом на културата

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР - РУСЕ

1 и 2 септември

ДОМ НА КУЛТУРАТА

точно 19'30 часа

В чест на десет годишнината от Деветосептемврийското народно
въстание Държавният симфоничен оркестър организира

ТЪРЖЕСТВЕН МУЗИКАЛНО - ВЪЗПИТАТЕЛЕН КОНЦЕРТ

посветен на

българското музикално творчество

Доклад за българската музика след 9 септември и анализ на
изпълняваните пиеси —

Л Е К Т О Р И Л И Я Т Е М К О В

диригент на Пловдивския държавен симфоничен оркестър

ПРОГРАМА: П. Стайнов — Тракия — симфонична поема

М. Големинов — Нестинарка — балетна сюита

Л. Пипков — въведение и танци из оп. „Момчил“

П. Владигеров — Българска рапсодия

Диригент ДОБРИН ПЕТКОВ

Концертмайстор ХР. ДЮЛГЕРОВ

Цени 3 и 2 лева

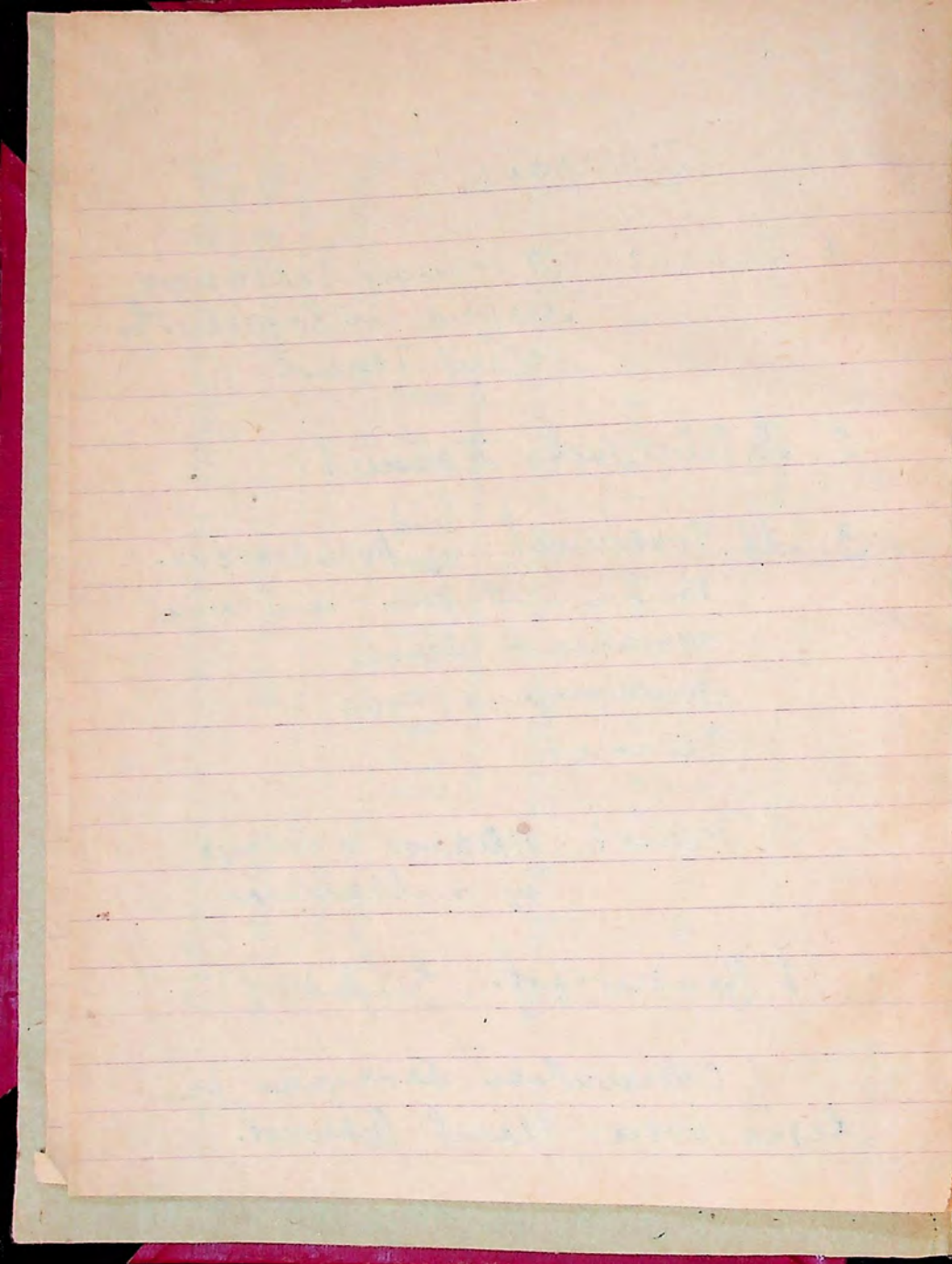
ДР-2298

Програма

1. Доклад - 10 години българско
мирън. творчество
- елси Тенин.
2. П. Ситников. Промисъл
3. М. Големичев. - из Невинишки-
Тамар и отбръдване на Делна
мощама и Делна
Невинишкия Корв
Еленин
4. Л. Тихов. Промисъл и план
из от. Момиче
5. Т. Владислав. Зарда

(Обрешкилки бележи се
всичка книга - Мил Тенин.)

200 и 40 кундур

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Т. ц. м. - Т. ц. м. 116/2
с. в. Кавалер

I-ви
РЕДОВЕН
К О Н Ц Е Р Т

ДИРИГЕНТ
ДОБРИН ПЕТКОВ

СОЛИСТ
ЯНКО ЯНКОВ

флейта
заслужил артист

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

22 и 24 СЕПТЕМВРИ

19-30 часа

ДОМ НА ОФИЦЕРА

28. IX. 1954 г.

Дом на Културата

„ПЪРВА ПРОГРАМА НА ДСО — РУСЕ ЗА
НАЦИОНАЛНИТЕ ПРЕГЛЕДИ НА ДЪРЖАВНИТЕ
СИМФОНИЧНИ ОРКЕСТРИ В СОФИЯ“

БРАМС — Симфония № 1
в до миньор

Un poco sostenuto. Allegro

Andante sostenuto

Un poco Allegretto e grazioso

Adagio. Allegro non troppo, ma con brio

К. ИЛИЕВ — Концертино за флейта
и оркестър

Allegro risoluto

Andante

Vivacissimo

22. и 27. IX.

Солист ЯНКО ЯНКОВ — заслужил артист

ПРОКОФИЕВ — „Ромео и Жулиета“
I-ва сюита

Народен танц. Allegro giocoso

Сцена. Allegretto

Мадригал. Andante tenero

Менует. Assai moderato

Маски. Andante marziale

Гибелта на Тибалд. Precipitato

28. IX. - Цирк - Концерт за пиано К. И.
сop. Карина Терзи Вилфредова

Йоханес Брамс (1833-1897)

Едва 28 годишен, Брамс завършва работата по първата част на симфонията в с moll. До завършването на цялата творба обаче преминават още цели 15 години. Едва след големият успех на вариациите върху тема от Хайдн, Брамс решава отново да се заеме със симфонията.

През септември 1876 год. манускрипта бил завършен. На 4 ноември под диригентството на Дессов в Карлсруе симфонията за първи път е представена на публиката. Наскоро следват концерти в Мюнхен, Виена, Лайпциг под диригентството на самия композитор и Кеморидж, под това на Йоаким.

Преди симфонията в до миньор като опит в симфоничното творчество съществувал симфония ре миньор. В известната творческа статия на големия композитор Роберт Шуман „Нови пътища“ четем за 21 годишният Брамс следното: „Ако той насочи дарбите си към могъществото на хора и оркестъра, които му предлагат своите възможности, то нам престои да надникнем в тайните на един изключителен вътрешен мир“. Симфонията в до миньор обаче никога не е добила замисления от композитора и вид. Първите ѝ две части по-късно са използвани в клавирконцерта ор. 15, а траурния марш на финала — в Реквиема на Брамс.

Първото крупно симфонично произведение на композитора — симфонията в До-миньор, е дело на всеотдайна работа и железен труд. Рядкото майсторство на тематичното разработване, пропиването на всеки един такт с най-напрегнат мотивен живот са доказателство за това. Брамс е нанесъл поправки на двете средни части наскоро преди първото изпълнение. По повод на това той пише на диригента Дессов: „Надявам се че няма да се забележи, че насила съм съкращавал“. Но още при Мюнхенското изпълнение това бива забелязано от диригента Херман Леви. Въпреки, че той счита финала за най-ценното което Брамс е създал до тогава изобщо, за II и III част казва: „колякото и да са хубави сами по себе си, те подхождат повече за една серенада или сюита, отколкото за една симфония. „Времето е доказало обаче, че тази първоначална присъда на Херман Леви е била колкото жестока, толкова и погрешна. При първото обсъждане на симфонията в до миньор, прочутия виенски критик Едуард Ханслик пише: „От това произведение, ако това не е станало до сега ясно, всеки музикант вижда тясното духовно родство между Брамс и Бетовен“. Ханслик дава с това израз на мнението на всички слушатели на първата симфония. Това родство на творбата с двете големи миньорни симфонии на Бетовен (пета и девета) не се ограничава в никой случай в повърхностната прилика на „Химна на радостта“ на 9-та симфония с главната тема на Брамсовия финал, а почива по-скоро на сходството на общия замисъл. Основната мисъл за човека борец и творец, вечното „Per aspera, ad astra“ е вдъхновило тези три творби. Тяхното предназначение стои в пълна противоположност на целта на някои по-стари произведения „да се обръщат само към познавачи и любители на изкуството“. Не по-малко от Бетовен Брамс търси подходящ начин да отправи своята мисъл към цялото човечество.

Константин Илиев (1924) е един от най-талантливите наши млади композитори. Първоначалното си музикално образование е получил в Софийската държавна музикална академия. Проявява композиторската си дарба още като студент. Тогава написва първата си значителна творба — сонатина за оркестър. Концертиното за флейта и оркестър е творба написана непосредствено преди заминаването му на специализация в Прага, където учи една година. Там пише първата си симфония. След завършването си написва Дивертименто за оркестър,

втора симфония и музика към филма „Наша земя“. К. Илиев е лауреат на Димитровска награда. Той е един от най-изтъкнатите български диригенти, гостувал на такива големи музикални филхармонии като Пражката и Варшавската. Под неговото ръководство бе изнесена с огромен успех и операта „Момчил“ при гостуването на Софийската народна опера в Москва.

Концертното за флейта и оркестър е изградено върху интонационните основи на нашата народна песен. Творбата има свеж и шеговит характер. Първата част е жива и стремителна, втората — песенна, а третата изтъкана от ритъм и хумор.

Сергей Прокофиев (1891-1953) е един от най-видните представители на съветската музика и композитор с световна известност. Творчеството му обхваща всички отрасли на музиката — симфонична, камерна, сценична (балет и опера), хорова и др.

Между произведенията които създава Прокофиев през периода от 1935 до 1940 год. особено важни и ценни са: Кантата „Александър Невски“ и операта „Семен Котко“

Балетът „Ромео и Жулиета“ означава нов етап в творческия път на композитора — постигане на простота и изразителност в мелодията, съчетани с дълбока емоционалност. По основния си характер музиката в балета е светла и спокойна, но не липсват и страници с голяма драматична сила. За да избрази чрез средствата на инструменталната музика характера на отделните действащи лица, Прокофиев си служи с „лайтмотиви“ които прозвучават всякога когато лицето се яви на сцената.

Янко Янков — пързи флейтист на оперния оркестър и Държавната филхармония е роден в 1960 год. Завършил е Софийската музикална академия при проф. Н. Стефанов, а след това и Берлинската при проф. Густав Шек. Бил е дълги години лектор по флейта и всички духови инструменти в Държавния институт за слепи. Член е на духовият квинтет при Народната опера.

Янко Янков е един от създателите на Академичният симфоничен оркестър (АСО) Концертирал е с успех у нас и в чужбина.

Понастоящем др. Янко Янков е редовен професор в Държавната музикална академия в София по флейта. За изключителните му музикални качества като педагог и изпълнител Народната власт го удостои с званието „заслужил артист на народна република България“.

117/3

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Т. 1. III к-т
с Наско Павлов

II редовен Брочков и к-т
КОНЦЕРТ в. 1. Брочков

ДИРИГЕНТИ:
ЕМИЛ КАРАМАНОВ
ДОБРИН ПЕТКОВ

БОЯН ЛЕЧЕВ
лауреат на Дим. награда

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

22 и 24 ОКТОМВРИ

19:30 часа

ДОМ НА КУЛТУРАТА

ПРОГРАМА

„Втора програма на ДСО — Русе
за националните прегледи на дър-
жавните симфонични оркестри в
София.“

Ш О С О Н — Симфония

Lento, Allegro vivo
Andante molto sostenuto
Allegro. Grave.

Р. Щ Р А У С — Дон Жуан

симфонична поема

ПРОКОФИЕВ — Концерт за цигулка и оркестър

само на 22. X. — солист Боян Лечев

Б А Х — Прелюд

само на 24. X.

ЕРНЕСТ ШОСОН — е един от най-изтъкнатите французки композитори. Роден е на 21. I. 1856 г. в Париж. Завършил е с отличие Парижката консерватория, где то е учил композиция при Масне, а после при Цезар Франк.

Творчеството на Шосон е въплотение на изящен френски неоромантизъм, изграден в класически стил в които се зараждат лъчите на развилният се по-късно френски импресионизъм. Хармонията е плътна, обогатена с най-смели цветове и държи в напрежение слушателя. Темите и разработката им, наситени от красива мелодична линия, са напоени от дълбока емоционалност. Шосон е творец от висша класа, с една рядка самобитност, която е свидетелство за неговото голямо дарование. Ранната му смърт е причина той да не може да завещае на човечеството много повече от това което е сътворил.

Написал е: една симфония, симфоничната поема „Вивиян“, прочутата „Поема“ за цигулка със съпровод на оркестър, един концерт за пиано със струнен квартет, клавиен квартет, струнен квартет (недовършен), оперите „Цар Артюр“ и „Елена“, лиричната сцена „Жана Д'Арк“ клавирни пиеси, песни, музика към „Буря“ (Шекспир) и др.

Симфонията на Шосон е една дълбоко проникновена творба. Тя носи характерните белези, които предвещават импресионизма в музиката намерил своето оформление като музикално течение малко по-късно при Дебюси.

В симфонията ялната мелодична линия отстъпва до голяма степен на богатата и звучна хармония, ритмуса се мени много често. Липсва вече ясно и последователно изграждане на музикалната мисъл. Симфонията на Шосон е откровение на един деликатен и изтънчен дух.

РИХАРД ЩРАУС (1864 — 1949). Един от най-ярките представители на немската музикална школа в края на 19 и в началото на 20 век е Рихард Щраус, който твори във всички области на музикалното изкуство, но неговият гений е най-ярко изразен в симфоничната и оперна музика.

В началото на своята кариера, едва 20 годишен Рихард Щраус създава редица произведения под силното влияние на Менделсон и Шуберт, но скоро се увлича по Вагнер и по-късно успява да създаде свой собствен стил.

Продължавайки традицията на Листовската симфонична поема, Щраус дава тедица шедевори в тази насока: „Така каза Заратустра“, „Живота на един герой“, „Тил Ойленшпигел“, „Дон Жуан“, „Дон Кихот“. Той е написал и редица опери: „Саломе“, „Електра“, „Египетската Елена“, „Кавалерът на розата“ и др. Симфоничната поема „Дон Жуан“ оп 20 е написана през 1887/1888 год. върху стихове на немския поет Ленау, и е била изпълнена за първи път във Ваймар в 1889 година.

В тази поема са описани любовните авантюри на Дон Жуан. Героят който е имал безброй приключения, в тази поема е представен с три авантюри, които имат характера на монография на самият Дон Жуан. Неговата силна, необуздана натура е символизирана още в началото на поемата на темата предадена в До мажор, която модулира веднага в основният тон — Ми мажор и избухва в едно алегро молто кон брио. Цялата творба е пропита от този мотив; ту усрасен с триоли и контрапунктични ритми, описващи безредието в живота на героя, ту жарки и избухливи моменти или угасващи, Върху един широк акорд в фа диез идва едно успокоение, като чели в своя поход към безбройните му приключения Дон Жуан се е спрял да псеме дъх. Прозвучава нова мелодия, която доминира и постепенно получава носталгичен характер. Идва „Ода за една жена“. Тук проличават различните настроения на героя, ту настойчиви, ту оплакващи, ту сантиментални. Отчаянието във въздишките на Дон Жуан са предадени от флейтите. Идва втората тема. Героят мечтае за нова нежна женска фигура, която отдалечава постепенно от себе си с една трагична вътрешна съпротива. Но скоро се връща отново във вихъра на удоволствията и новите бързи завладявания. Идва карнавала и Дон Жуан продължава своите похождения. Темата на фугата прозвучава в четирите валхорни и обхваща целият оркестър. Замечтан Дон Жуан се чувства на върха на своето съществуване. Но изведнаж развитието спира. Силите на героя отслабват. Цигулките свирят в ми миньор и утихват, изразяващи края на героя и цялата творба. Дисонатните синкопи на тропетите осветляват отмъщаващата сабя на Дон Педро, бащата на третата жертва на леконравния любовник, който получава смъртоносен удар.

БОЯН ЛЕЧЕВ е роден на 29 март 1926 година. Учил цигулка първоначално при баща си. На 10 годишна възраст той става ученик на Владимир Аврамов при когото учи до заминаването си на специализация в Съветския съюз — 1947 година.

В Московската консерватория Боян Лечев учи при видния съветски виолин виртуоз професор Давид Ойстрах. Изпълнението на Боян Лечев увлича с поетичния си тон, с изящната си музикална фраза, с точната си интонация и грижливо изработените и пределно отчетливи технически детайли, а също с ярката линия на музикалния рисунък и точния и сигурен ляков шрих. Високите технически и художествени постижения на Боян Лечев са правилно оценени от народната ни власт и бе удостоен със званието „Лауреат на Димитровска награда“ — I степен.

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
Дирекция за музикално творческо и изпълнителско изкуство

116/2
117/3

Титови - Титови
с А. Тавлаев

ТРЕТИ
НАЦИОНАЛЕН ПРЕГЛЕД
НА ДЪРЖАВНИТЕ СИМФОНИЧНИ ОРКЕСТРИ

ПОСВЕТЕН НА ДЕСЕТИГОДИШНИНАТА ОТ
ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКОТО НАРОДНО ВЪСТАНИЕ

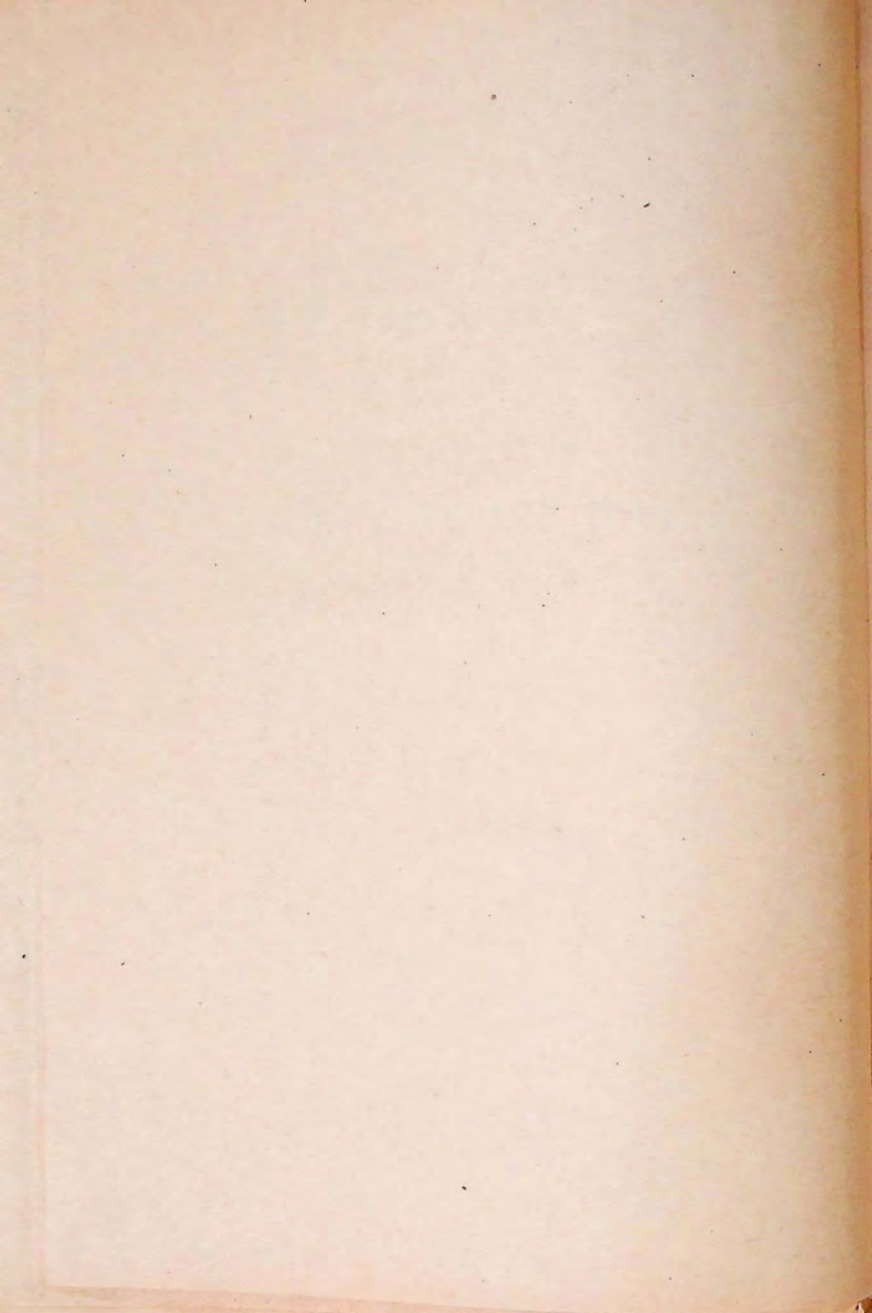

ЗАЛА „БЪЛГАРИЯ“
21 октомври — 20 ноември 1954 г.
СОФИЯ

$$\begin{array}{r} 114 \\ 104 \\ \hline 10 \end{array}$$

114
 104
 10

ПРОГРАМА

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — ДИМИТРОВО

I

- Моцарт — Увертюра към оп. „Сватбата на Фигаро“
Бетховен — Концерт за цигулка и оркестър ре мажор оп. 61

Allegro ma non troppo
Larghetto
Rondo

II

- Обретенов — Симфонични танци
Пайдушко
Ръченица
Менделсон — Симфония № 4 ла мажор, оп. 90 (Италианска)

Allegro vivace
Andante con moto
Con moto moderato
Saltarello. Presto

солист Георги Байнов
лауреат на Второто общобългарско
състезание за певци и инструменталисти
диригент Давид Недялков

22 октомври — петък — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТА ОТ 21 ОКТОМВРИ

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — ВИДИН

I

Л. Пипков — Увод и танци из оп. „Момчил“
Шопен — Концерт за пиано и оркестър № 1 ми минор

Allegro maestoso
Larghetto
Rondo — Vivace

II

Бетховен — Симфония № 5 до минор, оп. 67

Allegro con brio
Andante con moto
Allegro
Finale — Allegro

солист Тамара Янкова
лауреат на Димитровска награда
диригент Борислав Михайлов

24 октомври — неделя — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТА ОТ 23 ОКТОМВРИ

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — БУРГАС

I

П. Хаджиев — Младежка танцова сюита

Allegro molto
Lento
Allegro moderato
Ръченица

Чайковски — Концерт за цигулка и оркестър ре мажор оп. 35

Allegro moderato
Canzonetta. Andante
Finale — Allegro vivacissimo

II

Дворжак — Симфония № 5 (Из новия свят)

Adagio. Allegro molto
Largo
Scherzo. Molto vivace
Allegro con fuoco

солист Васил Чернаев,
лауреат на Димитровска награда
диригент Невин Михалев

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — БУРГАС

I

- Л. Пипков — Пътуване из Албания — 16 вариации върху
една албанска народна песен
Хачатурян — Концерт за пиано и оркестър

Allegro ma non troppo e maestoso
Andante con anima
Allegro brillante

II

- Чайковски — Симфония № 6 си минор, оп. 74 (Патетична)

Adagio. Allegro non troppo
Allegro con grazia
Allegro molto vivace
Adagio lamentoso

солист Люба Енчева
лауреат на Димитровска награда
диригент Васил Лолов

29 октомври — петък — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТИТЕ ОТ 26 и 28 ОКТОМВРИ

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

I

Шосон — Симфония

Lento — Allegro vivo
Lento
Animato — Grave

II

Големинов — Из поемата „Селска песен“

Ех ти, лято
Зашуми ми, горо

Две народни песни за бас и оркестър
Чер арапин
През гора вървяха

Р. Щраус — Дон Жуан — симфонична поема

солист нар. арт. Михаил Попов
лауреат на Димитровска награда
диригент Емил Караманов

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

I

Брамс — Симфония № 1, до минор, оп. 68

Un poco sostenuto. Allegro
Andante sostenuto
Un poco allegretto e grazioso
Adagio piu andantino. Allegro non troppo,
ma con brio

II

Прокофиев — Концерт за цигулка и оркестър № 1, ре мажор

Andantino. Allegro
Scherzo
Moderato

Прокофиев — „Ромео и Жулиета“ — балетна сюита

солист Боян Лечев
лауреат на Димитровска награда
диригент Добрин Петков

5 ноември — петък — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТИТЕ ОТ 2 И 4 НОЕМВРИ

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — СТАЛИН

I

Берлиоз — „Бенвенуто Челини“ — увертюра

Владигеров — Концерт за пиано и оркестър № 3

Con moto — mosso

Andante

Allegro vivace

II

Брамс — Симфония № 4

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

солист нар. арт. Панчо Владигеров
лауреат на Димитровска награда

диригент Емил Главанаков

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — СТАЛИН

I

- Големинов — Вариации върху една тема от Д. Христов
Глазунов — Концерт за цигулка и оркестър

Moderato
Andante
Allegro

II

- Малер — Симфония № 5 до диез минор

Trauermarsch. In gemessenem
Schritt, streng wie ein Kondukt
Stürmisch bewegt, mit
grösster Vehemenz
Scherzo. Kräftig, nicht zu schnell
Adagietto. Sehr langsam
Rondo-Finale (Allegro)

солист засл. арт. Недялка Симеонова
лауреат на Димитровска награда
диригент Константин Илиев
лауреат на Димитровска награда

12 ноември — петък — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТИТЕ ОТ 9 И 11 НОЕМВРИ

ДЕВЕТИ КОНЦЕРТ

18 ноември — четвъртък 19.30 ч.
зала „България“

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — ПЛОВДИВ

I

Бетховен — Йенска симфония

Adagio. Allegro vivace
Adagio cantabile
Menuet — Maestoso
Finale — Allegro

Моцарт — Симфония концертанте

Allegro maestoso
Andante
Presto

II

Чайковски — Симфония № 5 ми минор, оп. 64

Andante. Allegro con anima
Andante cantabile
Valse. Allegro moderato
Finale — Andante maestoso

солисти Степан Ханджиян
Марко Мешулам
диригент Илия Темков

ДЕСЕТИ КОНЦЕРТ

20 ноември — събота 19.30 ч.
зала „България“

ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — ПЛОВДИВ

I

Глазунов — Симфония № 8 ми бемол мажор, оп. 83
Allegro moderato
Mesto
Allegro
Moderato sostenuto

II

Дворжак — Серенада за струнен оркестър

Moderato
Tempo di valse
Scherzo. Vivace
Larghetto
Finale. Allegro vivace

Владигеров — Еврейска поема оп. 47

Лист — Прелюдии

диригент Руслан Райчев

21 ноември — неделя — 16.30 ч. — зала „България“
ТВОРЧЕСКО ОБСЪЖДАНЕ НА КОНЦЕРТИТЕ ОТ 18 И 20 НОЕМВРИ

Изкуството принадлежи на народа
Ленин

Печатница „Профиздат“, бул. Дондуков 82, София
Поръчка № 1418

Д. С. О - Русе
Сезон 1954-55г.

Водар Г цигурки
с #6. Сипяков

КОНЦЕРТ

Диригент
Константин Чанев

Госп - солист
Райна Мачкова

Концертмейстер
Христиан Дювасков

Недел. 21. XI 1954г. 10³⁰г.

Дан оригинал
Недел. 21. XI. 1954г. - 193³⁰г.
Дан оригинал

17. April 1911

17. April 1911

K. O. H. D. I.

17. April 1911

17. April 1911

17. April 1911

17. April 1911

Програма

1. Брамс - Симфония № 2

x x

2. Глазунов - Концерт за укулеле.

соп. Дийна Мачока

3. Рих. Штраус - Дојт Жуан

1000000

1000000 - 1000000

1000000 - 1000000

1000000 - 1000000

1000000 - 1000000

119/5

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954-1955 год.

Водател П. Цигурков
с Н. Сибиряков.

ПОПУЛЯРЕН
КОНЦЕРТ

ГОСТ-СОЛИСТ

ОТО ЛИБИХ

ЛАУРЕАТ НА ДИМИТРОВСКА НАГРАДА

ДИРИГЕНТ

ЕМИЛ КАРАМАНОВ

КОНЦЕРТМАЙСТОР

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ДОМ НА КУЛТУРАТА ★ 16 и 17 декември 1954 г.

Дом офицери

19. XII. 54 г.

П Р О Г Р А М А

I

ШАБРИЕ — Рапсодия „Испания“

ЛИСТ — Унгарска рапсодия № 2

ФЕРАРИ — интермеццо из операта

„Четирмата грубияни“

ЕНЕСКУ — Румънска рапсодия № 1

II

ЩРАУС — БЬОРШЕЛ —

„Щраусиана“

ГЕРШУИН — Рапсодия в синьо

СОЛИСТ

О Т О Л И Б И Х

лауреат на Димитровска награда

СЛЕДВАЩИЯ
РЕДОВЕН СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

ще бъде изнесен на 24 и 26 декември

Гост-солист

БОЯН ЛЕЧЕВ

лауреат на Димитровска награда

Диригент

ЕМИЛ КАРАМАНОВ

ПРОГРАМА

КАЛИННИКОВ - Симфония

П. ХАДЖИЕВ . концертино за цигулка

БЕТОВЕН - Романс - фа мажор

МОЦАРТ - Рондо

Р. ЩРАУС - Веселите шеги на Тил Ойленшпигел

Билети с заявки от предприятията

120/6
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Водател П. Цук.
с Н. Симанюков.

Редовен симфоничен
КОНЦЕРТ

ДИРИГЕНТ
ЕМИЛ КАРАМАНОВ

ГОСТ-СОЛИСТ
БОЯН ЛЕЧЕВ
лауреат на Дим. награда

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА:

КАЛИННИКОВ — Симфония № 1

П. ХАДЖИЕВ — Концертино за цигулка

БЕТОВЕН — Романс за цигулка — фа мажор

МОЦАРТ — Рондо из „Хафнер серенада“

Р. ЩРАУС — Веселите шага на
„ТИЛ ОЙЛЕНШПИГЕЛ“

ВАСИЛИЙ СЕРГЕЕВИЧ КАЛИННИКОВ — (1866-1901)

Първата симфония на Калининков (сол миньор) е била написана в 1885 год. а за пръв път е била изпълнена в 1897 год. Тя веднага спечелила любовта на слушателите със своя лиризъм, топлота, поетическа прелест, сочиост на хумора, жизнерадостност и чисто руска задлушевност.

Симфонията е написана в четири части: 1. *Allegro moderato*. 2. *Andante commodante*. 3. *Allegro non troppo*. 4. *Allegro moderato*. Първата част (сонатно алегро) на симфонията е построена върху две теми, различни по характер, но сходни по своята руска напевност и със своята поетичност веднага покоряват слушателя. След широко изложение на основните музикални мисли (експозиция) следва тяхното развитие. В разработката на първата част господства главната тема, която тук носи напрегнат драматичен характер. При все това цялата разработка се отличава с широко песенно дихание и непрекъснато мелодическо развитие. Репризата почти точно възпроизвежда експозицията, но се различава в някои детайли на оркестровката. Втората част на симфонията привлича със своята лирическа топлина и богатство на мелодичните образи, тясно свързани с руската народна песен. В третата част (скерцото) композитора рисува картини на празнично народно веселие, звучат закачливи танцови напеви. Финала (в четвъртата част) е забележителен, както по своето мелодическо богатство, така и по майсторството с което композитора обобщава развитието на симфонията, като използва тематическия материал на първите три части и по този начин подчертава тяхната обща връзка.

Финала започва с добре известната на слушателя главна тема от първата част. След това следва радостно ликуващата главна тема на финала.

Втората тема на финала е широка, певуча и привлича с своята ласкава приветливост. Особено широко развита тук е главната тема на андантето което тук придобива черти на монументалност и величие. На този тематически материал е построен и заключителния епизод на финала, който остава впечатление на огромна сила и мощ. Пред слушателя се откриват необятни слънчеви простори. Така се утвърждава основния дълбоко оптимистичен смъсъл на симфонията-радостен и възторжен химн на живота.

ПАРАШКЕВ ХАДЖИЕВ — Парашкев Хаджиев е роден през 1902 год. в София. След завършване на гимназията, той постъпва в Софийската държавна музикална академия, която завършва с отличие. По-късно заминава за Виена и учи композиция при професор Маркс, а след това завършва Рихтето училище по композиция в Берлин. Понастоящем Парашкев Хаджиев е професор по композиция и хармония при Държавната музикална академия в София.

Парашкев Хаджиев е един от изтъкнатите наши млади композитори. Без да заимствува готови народни мотиви, народните песни е основа на неговото творчество. Макар и още млад, той притежава доста голям творчески актив: две концертини за цигулка и за флейта, два струини квартета, една сюита за камерен оркестър, две сонати за цигулка, пиеси за пиано, един духов квинтет и много пиеси — солови, хорови и масови.

Концертиното за цигулка и оркестър в ми миньор е написано с голямо майсторство в лекота. То е в народен дух, без да са взаимствували определени народни теми. От него лъха дълбока емоционалност. Написано е в три части, като втората във формата на рондо, е най-оригиналната. Тук Хаджиав се очертава като творец със свой самотен стил.

ЛУДВИГ ван **БЕТОВЕН** (1770 — 1827), най-гениалният композитор на всички епохи преминава живота си в наниз от нещастия, скърби и разочарования. Все пак той е имал минути на щастие и радост. Тогава душата му ликувала и пеела. Но за кратко защото нещастията отново го връхлитали: раздялата с любимата, неразбиране от неговите изпълнени с проза и егоизъм съвременници, жестоката му глухота, постоянните неприятности причинявани от неговият племенник, когото той силно обичал.

Затова неговата музика е изградена на резки контрасти, върху внезапни отпадания и смели приливи на бодрост е ентузиазъм. Бетовен е познал страданието с цялата му суровост, но това не е сломило неговият изключителен дух. Въпреки всичко той си остава борец до последният ден на живота си, чувствайки се призван за едно голямо дело. Песимизмът никога не е завладявал напълно Бетовена. И в основата си неговата музика остава бодра, волева, жизнерадостна. В своите писма той пише „Ще ми се да стисна съдбата за гушата. Разбира се тя съвсем не ще ме сломи.“ О, тъй е хубаво да живееш хиляди пъти живота си. Но живот посветен на борбата с страданието и победата ага радостта, какъвто е бил живота на Бетовен.

В. АМ. МОЦАРТ (1756 — 1791) Изключителния музикален гений Волфганг Амадеус Моцарт е роден в Залибург. Под непосредствените грижи на своя баща, известен педагог, диригент и композитор, той бива възпитан и музикално обучаван с родителска нежност. На шест годишна възраст, Моцарт концертира във Виена и Мюнхен. От седмата до десетата си годишна възраст той посещава Брюксел и Париж, където печати първите си сонати за цигулка, а после отива в Лондон, Амстердам и Цюрих.

На дванадесет годишна възраст Моцарт написва първата си опера. Творчеството на Моцарт е огромно по количество и твърде ценно по стойност.

Моцарт е универсален композитор. В своето творчество той обхваща всички композиционни форми. Цялото му творчество е изблик на вътрешно съдържание, на жив, подвижен и ненаситен дух. Когато слушаме музиката на Моцарт, ние не правим усилие да схванем смисъла на творбата му, защото не знаем на какво да се очудваме: на мелодичността ли или на техниката, на кристалната чистота ли или на богатата изобретателност. Цялото му творчество е обляно със светлина и човечност.

БОЯН ЛЕЧЕВ е роден на 29 март 1926 година. Учил цигулка първоначално при баща си. На 10 годишна възраст той става ученик на Владимир Аврамов при когото учи до заминаването си на специализация в Съветския съюз — 1947 година.

В Московската консерватория Боян Лечев учи при видния съветския виолин виртуоз професор Давид Ойстрах. Изпълнението на Боян Лечев увлича с поетичния си тон, с изящната си музикална фраза, с точната си интонация и грижливо изработените и пределно отчетливи технически детайли, а също с ярката линия на музикалния рисунок и точния и сигурен лъков шрих. Високите технически и художествени постижения на Боян Лечев са правилно оценени от народната ни власт и бе удостоен със званието „Лауреат на Димитровска награда“ — I степен.

РИХАРД ШРАУС — 1864 — 1949) най-видния от съвременните композитори е роден в Мюнхен на 11 юни 1864 год. Син на виден Валдохорнист, още млад той се отдава на музикална дейност, като диригент и композитор.

Като композитор, подтикван от гения на своя висок дух и богато въображение, започва да твори симфонична музика и след това оперна. Още млад скъсва с традициите на класицизма и следва примера на Лист, като твори програмна музика. В нея си служи със специфични негови хармонични и външно ефектни изразни средства. Служи си с нови акордни комбинации и нови форми: къси теми, смели и внезапни модалации, богата полифония и резки контрасти. В симфоничните поеми, духът и звучността седят над чувството и съдържанието. Геният му на родоначалник на съвременната музика, на бележит импресионист и експресионист е бсеобщо признат, когато написва симфоничната поема „Веселите шегички на Тил Ойленшпигел“.

Тил Ойленшпигел - немския Хитър Петър, син на народа, бедняк но надарен с природен ум и хумористичен дух, произхожда от селско семейство. Търсейки препитание обикаля всички немски провинции. Навсякъде той се прочува със своите хумористични подвизи, весели шегички и саркастични подигравки към ония, които тънат в разкош и богатство. С тия свои хумористични подвизи, той става любимец на народа. Тия му шегички и подвизи възхищават Р. Штраус и в симфоничната поема „Тил Ойленшпигел“, той ни дава в тонови картини, същите шегички на Тил Ойленшпигел. Поемата започва с един кратък пролог четиритактов разказ: „Живял е някога Тил Ойленшпигел“, това е първата музикална тема. От нея композитора смело минава на втората тема, която ни дава образа на Тил Ойленшпигел следвана от многобройни варианти в вид на мотиви: Мотив на порива към детинщини, мотива на маскарадните забави, мотив на галантноста, мотив на бягството, мотив на любовта, мотив на отказа, мотив на отмъщението, мотив на декизирането в свещеническо облекло, мотив на хладнокръвието пред предвиждане на трагичния си край, който му готвят кръвожадните властици, мотив на гигантската му гримаса и страхотна песен на осмиването с сарказм, правосъдие, което вижда в негово лице духът на сатаната, затова му произнася смъртна присъда. От там композитора ни води към епилога, който с болка рисува и напомня за живота, хумора и сарказма на вечно живеещия в душите на народа. Тил Ойленшпигел този епилог завършва с една бравурна кода с която Р. Штраус е предал народната и своя любов към живия образ на Тил, подчертавайки, че тоя образ вечно ще живее в сърцата на народа.

121/7

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954-1955 год. *Водар и китурис*
с Н. Райчев

ПОПУЛЯРЕН
КОНЦЕРТ

ДИРИГЕНТ

РОМЕО РАЙЧЕВ

главен диригент на Русенската народна опера

СОЛИСТИ

НИКОЛАЙ ЗДРАВКОВ

лауреат на IV световен младежки фестивал в Букурещ
и „Прахка пролет“ *и С. П.*

МАРИЯ БОХАЧЕК

драматичен сопран при Русенската народна опера

КОНЦЕРТМАЙСТОР

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ДОМ НА КУЛТУРАТА ★ 13 януари 1955 година
начало 19-30 часа

П Р О Г Р А М А

I.

БЕТОВЕН — Симфония № 3 (Ероика)

Allegro con brio

Marcia funebre

Scherzo - Allegro vivace

Finale - Allegro molto

II.

ЧАЙКОВСКИ — Ария из операта
„Евгени Онегин“

ПУЧИНИ — Ария из операта
„Бохеми“

Солист - НИКОЛАЙ ЗДРАВКОВ

лауреат на IV св. мл. фестивал
в Букурещ и „Празка пролет“

ПУЧИНИ — Ария из операта
„Мадам Бътерфлай“

Леопкавалд
~~ВЕРДИ~~ — Ария из операта
„Аида“ *„Талан“*

Солист - МАРИЯ БОХАЧЕК

Д. САГАЕВ — Младежка сюита

ВАГНЕР — Увертюра към операта
„Танхойзер“

СЛЕДВАЩ
СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Диригент

ДОБРИН ПЕТКОВ

Солист

Проф. ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ

ПРОГРАМА

БЕТОВЕН - Симфония № 8

В. СТОЯНОВ - Концерт за пиано № 2

ДЕБЮСИ - Три ноктюрни

с участие на дамски хор

Билети концертно бюро — телефон 31 - 64

122/8

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Воден и дирижиран
с Н. Симеонов

I АБОНАМЕНТЕН
СИМФОНИЧЕН

К О Н Ц Е Р Т

ДИРИГЕНТ
ДОБРИН ПЕТКОВ

ГОСТ-СОЛИСТ
Проф. ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ

заслужил артист - лауреат на Дим. награда

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА

Б Е Т О В Е Н — Симфония № 8.
Allegro vivace e con brio
Allegretto scherzando
Tempo de menuetto
Allegro vivace

Проф. В. СТОЯНОВ — Концерт за пиано № 3
Allegro
Adagio
Moderato

Д Е Б Ю С И — Три сюити
Облаци
Праздници
Сирени (с дамски хор)

1 февруари - вторник 19:30 часа.

ДОМ ОФИЦЕРА.

30.1. - февруари 1954 г.

ЛЮДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770-1827). След третата и петата симфонии, пълни с драматична мощ, Бетовен започва да пише нова — седма симфония. Но успоредно с нея той работи и върху своята осма симфония. По това време той е бил 42 годишен и вече напълно глух. Приживял дълбоки вътрешни сътресения, отразени гениално особено в третата и петата симфонии, Бетовен е вече една напълно зряла и балансирана личност. Той действа силно и неотразимо върху слушателите със своите творби, монументални по форма, изградени върху силни контрасти на чувствата, пълни със стихийна вътрешна сила. Именно за това истинска изненада предизвикала появата на осмата му симфония, която не носела нищо от познатия на публиката драматизъм. Критиката посрещнала остро тая творба — тя била според нея неуспех за автора. В същност слушателите и критиката не могли да разберат, че и тая симфония, макар да се различава коренно от писаните до сега — при нея липсва острата конфликтност в драматическото изграждане е все пак „Бетовновска“. Защото в нея неимоверно богатия Бетовенов дух е отразил душевното си просветление, потърсил е, може би, отдушник след толкова изживяни страдания и за това в нея се е изявила друга, по малко позната, но характерна страна на Бетовеновата природа.

Осмата симфония е весела, шеговита творба, от начало до край с ведро настроение. Все пак нейния твърде елегантен стил, близък до тоя на Хайди, не е лишен от известна ироничност. Прикрит зад шегата, той не се изявява остро — само от време, за миг, проблясва Бетовеновата откровенна язвителност, която веднага изчезва и преминава к безобидна шеговитост. Мрачният, мъгъщият Бетовен тук е весел, светъл, „безконфликтен“, шегува се остроумно, наслаждава се на шегите си и на собственото си жизнерадостно настроение.

Първата част *Allegro vivace e con brio* въвеждайки слушателя в атмосферата на нейната изключителна свежест, дава основното настроение на цялата творба. Едно от възраженията на критиката е било това, че симфонията няма традиционната бавна част. И наистина, вместо втората бавна част, Бетовен е написал едно „*Allegretto scherzando*“ което трае само три минути. Главната тема на тая част взста от един весел канон, който Бетовен е написал „в чест“ на откривателя на метронома и затова цялата част наподобява механичното и отмерено чукане на този уред. Третата част „*Tempo di menuetto*“ започва в първите два такта със сфорцати, с които Бетовен, като че ли, иска отново да се пошегува със слушателите си — „бавна част нямаше, а сега няма да има и менует“. Но веднага озадачения слушател бива успокоен, защото след сфорцатите започва елегантен, грациозен менует точно по вчуса на тогавашната публика. Особено красиво е триото на менуета, което представлява разговор между две корни и един кларинет, акомпанирани непрекъснато от триоли в челите. То напомня виенско камерно изпълнение на аматьори и създава мило и задушевно настро-

Последната част „Allegro vivace“ започва с шепот в щрайха който непрекъснато намалява, почти се изгубва. Изведнаж, обаче, преминава в пълно форт, остър дисонантен „до диз“, напълно чужд на основната тоналност и веднага след него с пълна сила в оркестъра се явява главната тема на частта имаща весел, закачлив характер. По отношение на формата интересно е да се отбележи, че Бетовен в тая част прави две разработки, вместо установената — една. Втората от тях е с привидно сериозен характер и наподобява тежки стъпки, придружени от мотива на съдбата от пета симфония, даден в тромпети. Но Бетовен съвсем няма намерение да придава драматичен характер на творбата. Скоро веселата главна тема отново взема връх. Последната шега на Бетовен в тая симфония се явява в първите цигулки. Те като че ли не желаят да завършат симфонията и продължително време свирят терца над верния тон. Едва при последния тон и в първите цигулки прозвучава верния тон и така, жизнерадостна и пълна с фин хумор Бетовеновата творба завършва.

Проф. ВЕНЕЛИН СТОЯНОВ (1902) — заслужил артист на НРБ и лауреат на Димитровска награда е утвърдил името си на един от най-значителните български композитори. Роден в Коларовград, завършва Софийската музикална академия и заминава за Виена, където учи от 1926 до 1930 година в Виенската музикална академия. След завръщането си в България се отдава на композиторска дейност. По значителни от неговите творби (В. Стоянов е писал почти в всички области) са операта му „Саламбо“, симфоничната поема „Кървава песен“, цигулковия му концерт (изпълняван с успех в чужбина) и клавирните му концерти. По настоящем той е професор в Българската Държавна Консерватория. В качеството си на директор на Софийската народна опера, той беше водач при успешното и гостуване в Москва през миналата година.

Във вторият си клавирен концерт В. Стоянов се е стремил да отрази красотата на нашата нова съвременост. Концерта няма конкретна програма, но въпреки това една основна симфонично-драматургична линия минава през трите части на концерта — това е линията на героично-патетичните пориви (първа част), на интимните лирични преживявания и светли поетични мечти (втора част), на стихийните радостни чувства и неудържимо веселие (трета част). Основният идеен замисъл е — през благородните, възвишени героични чувства и светли поетични размишления, към непомрачената от нищо радост в живота.

КЛОД ДЕБЮСИ (1862 — 1918) е създател на импресионизма в музиката. Характерно е за композиторите от тая школа, че те творят под непосредствените впечатления от заобикалящата ги природа. Оркестровите творби на Дебюси са пропити с най възвишена поезия. Неговите звукови багри са пъстри и много образни. Музиката му е изява на богато вътрешно съдържание. Тя е лишена от патос и драматизъм, но за това пък от нея лъха много поезия, интимност и сърдечност.

Трите ноктюрни — облаци, празници и сирени представляват три различни музикални импресии обединени в рамките на една три частна оркестрова творба. В първата импресия — „облаци“, музиката е спокойна, кристално чиста и съзерцателна. На синия фон на небето плуват незабележимо бавно облаци. Но музиката не описва облаци. Музиката на Дебюси изобщо не описва — тя само предава впечатления от виденото и претворява в звукове приживяното от съзерцаното. Импресията е написана в триделна форма, Първия дял е много дълъг. Втория дял идва към края, с едно светло соло на флейта, след което вместо трети дял отново се връща първия. Втората импресия контрастира на спокойния характер на първата. Тя е твърде раздвижена и се състои от редица музикални епизоди, които се сменят и създават впечатление за светъл и пъстър гразник. След шумното встъпление изведнаж всичко пада до пианисимо. Започва дълъг и непрекъсната градация. При нейната кулминационна точка, частта внезапно прекъсва. Дочува се далечен гротескен марш от три запушени тромпети. Започва средния дял. Той създава впечатление на някакво шествие, което иде от далече и непрекъснато се приближава все повече и повече, докато стигне най сетне до центъра на празника, — това е кулминацията на цялото три частно произведение (кулминация, рядка за Дебюси по своята внушителност и звукова сила). Всичко изведнаж изчезва. Започва отново първия дял от импресията продължава празника, който в края на частта замира постепенно и се загубва с един едва чут удар на чинела.

Последната импресия „Сирени“ е със дамски хор. Дебюси е използвал човешкия глас не като „солиращ елемент“, а като инструмент от оркестра с такова значение и с такива задачи, каквито имат например, флейтата, обоя и кларинета. Следователно словесен текст няма, а се пее само върху вокали. Импресията е спокойна по настроение. Чуват се гласовете на сирените — като че ли те се обаждат от далече, на групи, викат се, приближават, събират се. Частта се оживява постепенно и добива характер на скерцо-танц на сирените. Кулминацията — най наситеният емоционален епизод в цялата творба, е дадена само в оркестъра. От тук частта започва да пада, групите на сирените отново се разпиляват и отдалечават. Музиката постепенно замира и последните звукове, едва доловими изчезват в простора.

123/9

Д. С. У - Русе
Сезон 1954-1955 г.

Муз. Взаимодействие

К О Н Ц Е / О М
(предметник)

Дир. Л. Пелинов

Мейстор Л. Пелинов

Соавтор Н. Теодосиев

Концертмейстер - Крестин Стойков

Изв. 6. II 1955 г. 10³⁰. Вод. оферта
Изв. 8. II 1955 г. 16³⁰ - Забр. Пелов

Програма

1. Бах И. С. - Тасаканул
2. Бах И. С. - Ариф и Гавот - I, II
3. Хендес - Концерт за обоу
в 1. темп - не е издана
4. Вивалди - Концерт грото
от 3. К. 11

Състави:

Христо Димитров
Йордан Атанасов
Никола Келиков

Apparatus

1. Box B.C. - Treatment

1000000

Costa Rica
Nicaragua
El Salvador

124/10
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Водател и диригент
с Н. Симеонов

II АБОНАМЕНТЕН
СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

ГОСТ-ДИРИГЕНТ
ВАСИЛ КАЗАНДЖИЕВ

ГОСТ-СОЛИСТ
ИВАН ПОПОВ

Концертмайстор на Държ симф. радио оркестър,
лауреат на второто общобългарско състезание
за певци и инструменталисти.

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

18 февруари - петък 19:30 часа.

ДОМ ОФИЦЕРА.

20 - а - нед. 10³⁰ час

ПРОГРАМА

Д В О Р Ж А К — Симфония № 4 в сол мажор

Allegro con brio

Adagio

Allegretto grazioso

Allegroma non troppo

Ч А Й К О В С К И — Концерт за цигулка и оркестър
в ре мажор

Allegro moderato

Canzonetta - Andante

Final - Allegro viva cissimo

Г О Л Е М И Н О В — Вариации върху тема
от Добри Христов

ВАСИЛ ИВ. КАЗАНДЖИЕВ — е роден през 1934 год. в Русе. На десет годишна възраст, започва да учи пиано при Катя Рашенова, а на дванадесет години — композиция при Константин Илиев. Петнадесет годишен се явява успешно на първото общобългарско състезание за деца и юноши, като пианист и композитор. На състезанието свири свои композиции и бива отличен като „лауреат по композиция“. След завършване на гимназията в Русе, постъпва в Българската Държавна Консерватория, където учи пиано и композиция при проф. Панчо Владигеров и диригентство при Влади Симеонов.

АНТОНИН ДВОРЖАК (1841 — 1904) е учил в Прага, където по късно почва музикалната си кариера като виолист в операта. С неговия „Химн“ за хор и оркестър той интересува музикалните среди в Прага. По късно неговата популярност довежда държавната му стипендия по музика. Така Дворжак оформява музикалните си познания и художествения си мироглед, за да стане световно известен след издаването на толкова популярните „Славянски танци“. През 1890 година той е професор по композиция в Прага, а две години по късно приема поканата на Националната консерватория в Ню-Йорк и става директор на последната. Създал е две опери, 7 симфонии, 5 симфонични поеми, 5 увертюри, 10 струнни квартети и множество инструментални композиции.

През лятото на 1890 год. Дворжак написал втория си клавирен квартет и веднага след неговото завършване се е заел за работа над новата си симфония, която завършил в началото на м. ноември същата година.

Както втората, ре-миньорна симфония на Дворжак, която наричат „трагична“, така и четвъртата симфония, понякога я отнасят към числото на „героичните“ (като се има предвид традицията, оставена от третата Бетовенова симфония), благодарение до известна степен на маршовия подстъп в първата част и отгласите от хусицкия химн във втората бавна част, началото на която твърде много прилича на третата пиеса от цикъла „Поетически картини“, назована от Дворжак „В стария замък“. В третата част — скерцо, преобладават танцовите ритми, като в средата се появява певуча тема, заимствана от една ария из „Упринцев“ която получава развитие в края на частта. Финалът на симфонията е написана в твърде своеобразна форма и по своето съдържание е всецело близък до картините на народен празник. Започва с тържествени встъпителни фанфари, след които следват вариации върху темата от встъплението към първата част.

ИВАН ПОПОВ — роден 1921 год. в Лом в семейството на учител по музика. Първите си уроци по цигулка започва на 5 годишна възраст при бища си. В 1940 г. постъпва в му-

музикалната академия в София в класа по цигулка на професор Христо Обрешков. Тук започват и първите му прояви като солист. След завършване на академията, постъпва в Софийската държавна филхармония. През 1952 год. участва в второто общобългарско състезание за певци и инструменталисти и бива удостоен със званието „лауреат“ на състезанието. От 1950 год. до 1952 год. той е асистент на проф. Недялка Симеонова в музикалната академия. Концертирал е с голям успех във всички симфонични оркестри в България.

Понастоящем Иван Попов е първи концертмайстор на Държавния симфоничен радио оркестър.

П. И. ЧАЙКОВСКИ — Концерт за цигулка и оркестър опус 35 в ре-мажор.

Концертът за цигулка и оркестър в ре-мажор, посветен на А. Брокки е бил започнат в началото на м. март 1877 год. На 16 март, концерта в скици бил завършен, но втората част не се харесала на композитора и той решил да напише нова. На 20 април, концерта бил инструментирен, а бил изпълнен за първи път във Виена на 4 декември 1879 год. под диригентството на Х. Рихтер. Първата част-алегро модерато е построена в строга сонатна форма. Соловата партия е представена с една изключителна по своята красота мелодичност.

Втората част-знаменитата канцонета-представлява от себе си идеално завършения образ на лиричен епизод.

Финалът на концерта е един майсторски разработен завършек на цялата циклична форма.

МАРИН ГОЛЕМИНОВ — е роден през 1908 година в Кюстендил. След завършване на гимназията той постъпва в Музикалната академия — София, със специалност цигулка при Т. Торчанов, а през 1931 год. заминава за Париж, където от 1931 до 1934 год. учи диригентство и композиция във Висшето музикално училище - школа Канторум, при лъо Флем, Венсан д'Енди и Лабе. В същото време посещава лекции в Сорбоната по философия и естетика. Абсолвира със златен диплом по композиция и диригентство. През 1938—1939 год., Големинов специализира в Мюнхен композиция при Йозеф Хаас и диригентство при д-р Кнапе.

Понастоящем той е ректор на Българската Държавна Консерватория и професор в същата по композиция и оркестрация.

По значителни от неговите творби са: танцовата драма „Нестинарка“, Вариации върху тема от Добри Христов, прелюд и токата за пиано и оркестър, Концерт за виолончело и оркестър, „Селска песен“, Поема за бас и оркестър, Скици за струнен оркестър, камерна музика, хорови песни и други.

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

125/11
Родател Т. Ципури
Н. Сикауров

III АБОНАМЕНТЕН
СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

ГОСТ-ДИРИГЕНТ
ЛИНА ТЕРЗИЕВА

Диригент при Държ. симф. радио оркестър.

ГОСТ-СОЛИСТ
ГЕОРГИ АЗМАНОВ
Лауреат на първото общобългарско състезание
за деца и юноши

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

26 февруари - събота 19-30 часа.

ДОМ ОФИЦЕРА

ПРОГРАМА

Б Е Т О В Е Н — Симфония № 7

Poco sostenuto. Vivace

Allegretto

Presto. Assai meno presto

Allegro con brio

М О Ц А Р Т — Концерт за пиано

в ре миньор

Allegro

Romanze

Rondo

В А Г Н Е Р — Увертюра към операта

„Майсторите певци от Нюрнберг“

ЛИНА ТЕРЗИЕВА — родена в гр. Сталин, завършва Държавната Музикална академия в София през 1952 година.

В последната година на следването си в Академията, за проявена изключителна музикална дарба, тя получава назначение в Софийската държавна филхармония. Тук под ръководството на главния диригент - професор Саша Попов, тя усъвършенства диригентското изкуство.

Диригентската дарба на Лина Терзиева отразява сериозна и задълбочена музикалност, вникване и овладяване на пиесите, които дирижира.

Понастоящем тя е първи диригент при Държавния симфоничен радио оркестър — София.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770-1827) год. е най-големият гений в областта на музиката. Неговото многообразно творчество обхваща всички области и форми на музикалното творчество.

Роден и живял в една бурна епоха-времето на френската революция от 1789 год., той буден революционен дух не е останал чужд на великите преобразования, които е предизвикала революцията във всички отрасли на живота. Сам поет и революционер в музиката си, той отразява духа на тая славна и героична епоха.

Най-характерното за седмата симфония на Бетовен е танцовия ѝ характер. За това и Вагнер я е нарекъл „АПОТЕОЗ на ТАНЦА“. Чисто ритмичното движение - казва последния - тук празнува своята оргия, която не уморява вниманието на слушателя, благодарение на необичайната мощ, на нейната емоционална изразност, яркост на оркестровите краски и гениалните модуляции.

I част-започва с една прекрасна интродукция на края на която незабелязано се ражда темата—с масов ритъм, който преминава в хармонията и това продължава до самия край. Цялата част е празнична и светла.

II част—невероятната популярност на алегретото се дължи също на ритмическата постройка, която тук е по проста, и на интересното разнообразно преминаване на ритъма.

III част—най-интересното в скерцото са модуляциите на основния мотив, който в края се превръща в едно блясково, стихийно и дивно празненство.

IV част—във финала изпъква игривата Бетовенова фраза с интересни комбинации и модуляции. Категорична е, обаче връхната възбуда, която довежда до кодата, блестящ и достоен образец на вкуса, знанието, фантазията и вдъхновението.

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ (1756 — 1791). Изключителният музикален гений Волфганг А. Моцарт е роден в Залцбург. Под непосредствените грижи на своя баща, известен педагог, диригент и компонист, той бива възпитан и музикално обучаван с родителска нежност. На шест годишна възраст, Моцарт концертира в Виена и Мюнхен. От седмата до деве-

тата си годишна възраст той посещава Брюксел и Париж където печати първите си сонати за цигулка, а после отива в Лондон, Амстердам и Цюрих.

На дванадесет годишна възраст Моцарт написва първата си опера. Творчеството му е огромно по количество и твърде ценно по стойност.

Моцарт е универсален компонист. В своето творчество той обхваща всички композиционни форми.

Концерта за пиано в ре миньор е с богато поетично съдържание, съчетано с формална издържаност. Първата част е изпълнена с богата мелодика, свежест и естествена красота. Втората част — безооблачност и унес навяват песенните мотиви на тази част. Тихата съзерцателност бива прекъсната за малко от енергичен устрем, който накрая се уталожва в първоначалното настроение. Третата част започва неудържимо с основната тема. В следващите моменти, чрез редуването и с двете странични теми, настроението все по-вече се изяснява за да свърши бодро в ре мажор.

ГЕОРГИ АЗМАНОВ — е роден в София през 1935 год. На 6 годишна възраст започва да учи пиано при Донка Куртева и Жени Марчинкова. През 1949 год. се явява на първото общобългарско състезание за деца и юноши в София и бива награден като „лауреат“ на състезанието. Участва с успех на IV световен младежки фестивал в Букурещ.

Понастоящем Георги Азманов е студент в Българската Държавна консерватория при проф. Панка Пелешек.

РИХАРД ВАГНЕР — 1813 - 1883) е компонист, поет и философ, един от великите музикални творци на Германия. Животът му е изпълнен с неспокойни идейни търсения, с дълбоки и всестрани духовни интереси и с изключителна енергия в борбата за прокарване на своите нови за времето музикални възгледи. Към края на живота си той се налага над общественото мнение в Германия и с щедрата подкрепа на Лист построява в Байроит театър, в който се изпълняват творбите му.

Историческото значение на Вагнер е в областта на операта, като създател на музикалната драма. Неговата музика по дух е романтична, пропита с драматизъм. Оперите му са писани върху германски митологични сюжети и имат фантастичен характер.

В операта „Майсторите певци от Нюренберг“ Вагнер напуска света на фантастиката и приказките и се явява между хората. Тук вече всичко е обикновено, като се почне от еснафите и чираците и се стигне до поета - общар Ханс Сакс. В увертюрата са дадени главните моменти от операта, която има за сюжет състезанието между майсторите певци от XVI век. Изградена е с поетичен бляск и монументална внушителност.

126/12

Д.С.О. - Русе
Сезон 1954-1955 год.

не сбирал.

Муз. Возпитателен
КОНЦЕРТ
Класически музика

Директор: Добрич Тимов
Ведущ: Иван Тимов
Сопровождение: Тимко Димитров
Коредирмант: Тимко Димитров

Начал, 6. III. 1955. - 10³⁰. До отсрочка

22. III - 1955.

До не купуване

12.11.1917
1917-1918
1917-1918

1917-1918
1917-1918
1917-1918

1917-1918
1917-1918
1917-1918
1917-1918

1917-1918
1917-1918
1917-1918

Програми:

1. Чайковский - Симфония № 10
(Касевич) II и III части
2. Моцарт - Концерт № 4 для виолончели
Соп. Гейнц Дрезде
3. Бетховен - Симфония № 7

the book

1. 1st - (1st) - 1st
2. 2nd - (2nd) - 2nd

3. 3rd - (3rd) - 3rd

4. 4th - (4th) - 4th

Сезон 1954 - 1955 год.

427/13
Водаз - П. Цигурма
с Н. Рилуков

IV АБОНАМЕНТЕН
СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

ДИРИГЕНТ
ДОБРИН ПЕТКОВ

ГОСТ-СОЛИСТ
СЕРАФИМА ДЯТЧИН
Лауреат на второто общобългарско състезание за певци
и инструменталисти.

Концертмайстор
ХРИСТО ИКОНОМОВ

★

18 март — петък 19 30 часа

20 март — неделя 19 30 часа

22. III - Вт. 1954.

ДОМ НА КУЛТУРАТА
ДОМ НА ОФИЦЕРА

Дом на Културата

ПРОГРАМА

Б Р А М С — Симфония № 3 в фа мажор

Allegro con brio

Andante

Poco Allegretto

Allegro

Г Е Р Ш У И Н — Концерт за пиано и оркестър
в фа мажор

Allegro

Andante con moto

Allegro agitato

В А Г Н Е Р — Увертюра към операта
„Летящия холандец“

ЙОХАНЕС БРАМС — (1833-1897 год.) е роден в Хамбург, той прекарва по голямата част от живота си във Виена, където се утвърждава като голям майстор.

Музиката на Брамс е пропита по вече с философски размишления отколкото с ярки и силни емоции. Неговата оркестрация е лишена от блясък и външна колоритност. Тя е само средство за осъществяване на идеите му. Но затова пък Брамс е голям майстор на полифонията и музикалната форма. Любова му към народната песен ражда у него рядка мелодическа творческа сила. От неговите теми лъха чистотата на един романтичен дух, който е здраво свързан с песенното богатство на своя народ.

Брамс е завършил третата си симфония на 50 годишна възраст. Тази симфония е била изпълнена за първи път във Виена на 2. XII. 1883 год. в един концерт на виенските филхармоници, под диригентството на Ханс Рихтер. Третата симфония във фа мажор е плод на творческата зрялост на автора ѝ. Като в двете първи симфонии, така и в третата, Брамс разработва една идея, която става лейтмотив, който преминава през всички части на симфонията и дава стойност на вътрешното единство на цялата творба. Началният мотив служи като бас на главната тема, която се повтаря няколко пъти и доминира в цялата симфония до самия ѝ край. Втората част има спокоен и вгълбен характер. Началният хорал в дървената група напомня звучността на хармонийум. Третата част се движи в елегично и не светло настроение. Характерно за общата линия на тая симфония е обстоятелството, че светлата атмосфера при която минава първата част, неусетно се изгубва и творбата бавно и постепенно достига до мрачна, драматична последна част. Тук напластените контрасти и настроения на цялата симфония, довеждат до остър конфликт, в чиято внушителна кулминация, като че ли се разбиват, предпоставките за мрачното настроение на финала. И в самият си край творбата постепенно се прояснява и се възвръща към началното спокойствие. Един бавен хорал служи за епилог на цялото произведение.

ДЖОРДЖ ГЕРШУИН е най значителния американски композитор от 40-тых години на нашия век. Роден през 1898 година в Бруклин-източно преградие на Ню-Йорк. След като учи музика при няколко учители-чужденци, с него започнал да се занимава Чарлс Хембицер, който го запознал с творчеството на композиторите от класиката и указал голямо влияние върху него. Първите си композиционни опити, Гершуин прави през 1915 година с няколко песни. В началото на своето творчество той пише оперети, ревюта, песни, както и твърде популярната „Рапсодия в синьо“, които носят малко или много, както в ритмично, така и в мелодично и оркестрово отношение белезите на типичната джазова музика. Чувствайки известни празноти в своята професионална подготовка, той започва сериозно да се занимава с оркестрация и други музикални дисциплини. Със същата цел заминава за Франция, в резултат на което написва симфоничната си творба „Един американец в Париж“.

Гершуин умира през 1937 година едва 39 годишен. Концертът за пиано и оркестър във фа мажор е написан и изпълнен за първи път през 1925 година със солист-автора. Този концерт е една от първите сериозни творби на Гершуин. Тук построятката на формата, както и оркестрацията, са вече напълно симфонични. Джазовото третиране на симфоничния оркестър, ритъма и музикалните особености са резултат на здравата връзка на Гершуин с негърския фолклор.

РИХАРД ВАГНЕР — (1813-1883 год.) представлява от себе си рядкото и щастливо съчетание на поет, философ и музикант. Характерно е да се отбележи, че първите му прояви са били в областта на поезията, а не на музиката. Интересът му се е насочил към музиката, едва след като се е запознал с деветата симфония на Бетовен, чието въздействие върху младия Вагнер е било поразително. От този момент той решава да се посвети на музиката и започва най-усърдно да изучава творчеството на Бетовен. Първите му композиционни опити са изцяло в Бетовенов дух, (струнен квартет, симфония и др.). Едва по-късно всестранната му надареност го тласка към сценично-музикалното изкуство. Първата си опера „Сватба“ той унищожава сам, вследствие творческа неудоволетвореност. Вторият му опит в тая насока е операта „Любовна забрана“, която е имала съвсем посредствен успех. Истинското развитие на Вагнер започва с третата му опера „Риенци“. По време на едно бурно морско пътешествие от Рига до Лондон, у него се ражда идеята за нова опера — „Летящия холандец“. Следват „Танхойзер“, „Лоенгрин“, „Майсторите певци от Нюрнберг“, „Тристан и Изолда“, трилогията „Пръстена на Небелунгите“ и накрая „Парсифал“.

Революционер по природа и упорит новатор в музиката, Вагнер още в първите си творби изоставя принципите на тогавашната опера и се явява създател на „музикалната драма“. Вагнеровите музикални драми са изградени върху тъй наречените „лайтмотиви“ — всяко действащо лице е музикално охарактеризирано със съответна тема (лайтмотив), която звучи в оркестъра винаги, когато лицето се яви на сцената или когато се говори за него.

Необикновената сила на въздействието, която притежават творбите на Вагнер, се дължи не само на монументалния творчески замисъл, който е вложен в тях, но също така и на обстоятелството, че те са продукт на единна творческа воля (сюжет, либрето и музика написани от един и същи човек).

В основата на музикалната драма „Летящия холандец“ лежи идеята за силата на чистата любов. Холандецът може да бъде спасен от скитническия си морски живот, само чрез любовта на жена, която да му бъде верна до гроб. Такава той среща в лицето на Сента, дъщеря на норвежкия моряк Даланд. В миг на съмнение в нейната верност, той я изоставя и се впуска отново в морето. За да докаже невинността си, Сента се хвърля от една скала в морската стихия. В същия момент светкавица разбива отдалечаващия се кораб на холандеца и те се съединяват в смъртта.

128/14

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Васил Тодоров
С. Н. Симеонов

V АБОНАМЕНТЕН

СИМФОНИЧЕН

КОНЦЕРТ

ДИРИГЕНТ

РОМЕО РАЙЧЕВ

гл. диригент на Нар. опера — Русе

ГОСТ-СОЛИСТ

проф. НЕДЯЛКА СИМЕОНОВА

заслужила артистка

лауреат на Димитровска награда

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

8 април — петък 19 30 часа

ДОМ НА КУЛТУРАТА

ПРОГРАМА

ЧАЙКОВСКИ — Симфония № 6
(патетична)

Adagio. Allegro non troppo
Allegro con grazia
Allegro molto vivace
Adagio lamentoso

БЕТОВЕН — Концерт за цигулка и оркестър
в ре мажор

Allegro ma non troppo
Larghetto
Rondo

ЧАЙКОВСКИ — Увертюра „1812 год.“
за първи път в Русе

ПЕТЪР ИЛИЧ ЧАЙКОВСКИ (1840—1893)

Огромното и разнообразно творчество на гениалния композитор П. И. Чайковски се ползува с голяма популярност сред народите от всички страни в света. Голямото влияние и въздействие на музиката на Чайковски лежи преди всичко в нейната човечност и простота. Чайковски говори всякога на прост и разбран език — даже и тогава когато предава и най-сложни и дълбоки мисли. Музиката му докосва и вълнува не само ограничен кръг на познавачи и ценители но тя винаги е търсила и стигала сърцата на народа.

Петър Илич Чайковски е роден на 7 май 1840 година във Воткинск, починал на 7 ноември 1893 год. в Петербург.

Чайковски е един от най-големите композитори на 19 век. Своите съвременници той превъзхожда с богатството, пълнотата и многостранността на своето творчество. Благодарение на това Чайковски се сочи като най-висшото постижение на класическия руски реализъм.

СИМФОНИЯ № 6 — Патетична (1893 г.) е най-крупното творение на Чайковски. Колкото и близка до четвъртата и петата (изградена е върху централната тема в творчеството на Чайковски — порива на човека за щастие и борбата му срещу условностите, които спъват полета на неговия дух,) тя все пак се различава от тях. Преди всичко в тематично отношение тя е едно завършено цяло. Като така външният убедителен елемент — лейтмотивът на фатума — не е необходим и композиторът го е избегнал. Различие има и в реда на частите. Устиновената от класиците бавна втора част е заменена с *allegro con grazia* в 5-временен такт, който дава, по-голема свобода и пластичност на движението, а третата част съчетава шеговития характер на скерцото с монументалната тържественост на марша. Тая особеност е необходима, за да изпъкне по-ярко драматизмът на финала.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770–1827) — Концерт за цигулка и оркестър в ре мажор. Този концерт е една изключителна Бетенова творба. Темите са създадени напълно по характера на солиращия инструмент, който се проявява тук повече като пеющ, отколкото като виртуозен инструмент.

Първата част започва с тържествено начало, изразено в благородния патос на начеващия бавен марш. Изпълненият с напрежение чукаш мотив на тимпаните, преминава през цялата част, ту енергично заплашващ, ту нежно успокояващ. Бетовен по един гениален начин дава на цигулката веднаж да изнесе блясъка на главната тема, друг път изпълнената с копнеж и замечаност странична тема.

Втората част е една кантилена с топла затрогваща сладост, която се превръща в песен, почиваща на една твърде проста характеристика, но напоена със страстен порив. Необикновената широта на интервалите ѝ придава особена изразност. Започва с едно въведение на струнната група със сурдина, след което соло цигулката чрез кратки фигури навлиза в темата — една топла, широка кантилена.

Третата част е рондо — лъчисто, блестящо, поразяващо със своята струяща свежест. Навлизайки в основната тоналност, соловата цигулка пее главната тема на сол струна. След вариации върху нея, цигулката подхваща една втора тема с валсов характер, която се прехвърля после във фагота. След вариации върху нея, появява се пак първата капризна тема на сол струна.

„1812 ГОДИНА“ — Тържествена увертюра. С нея Чайковски ни предава онези чувства, които са го вълнували при спомена за победата на руските богатири над Наполеон. Музиката предава картинно нашествието на Наполеон в руската земя дори до Москва. Но преди още победителят на Европа да може да си отдъхне, той разбира, че великият руски народ, необятната руска земя са непобедими. За него и за победоносната му войска започват едно след друго злощастия, които завършват с поражение за французите.

По цялата руска земя се носи победна музика. Камбани звънят. Русия празнува победата. Наполеон бяга разбит, нещастен, сломен по обратния път за Париж, преследван жестоко от умразата на нападнатия от него героичен и свободолюбив руски народ.

Такава е тематиката на тържествената увертюра „1812 година“.

129/15

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

*Водос: Ц. Ц. Ц. с.
Ж. С. С. С. С. С.*

VI АБОНАМЕНТЕН

СИМФОНИЧЕН

КОНЦЕРТ

ГОСТ-СОЛИСТ

ХЕДИ ШНАЙДЕР

лауреат на наградата „Лист“

ДИРИГЕНТ

ЕМИЛ КАРАМАНОВ

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

17 април — неделя 19 30 часа

ДОМ НА КУЛТУРАТА

ПРОГРАМА

БЕТОВЕН — Симфония № 7
Poco sostenuto. Vivace
Allegretto
Presto. Assai meno presto
Allegro con brio

СЕН - САНС — Концерт за пиано и оркестър № 2
Andante sostenuto
Allegro scherzando
Presto

ГОЛЕМИНОВ — Сюита из балета „Нестинарка“
Пробуждане и танц на Демна
Нестинарско хоро
Клюка
Тъгата на Демна
Селски празник

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770—1827 г.) е най-големият гений в областта на музиката. Неговото многообразно творчество обхваща всички области и форми на музикалното творчество.

Роден и живял в една бурна епоха—времето на френската революция от 1789 год., той буден революционен дух не е останал чужд на великите преобразования, които е предизвикала революцията във всички отрасли на живота. Сам поет и революционер в музиката си, той отразява духа на тая славна и героична епоха.

Най-характерното за седмата симфония на Бетовен е танцовия ѝ характер. За това и Вагнер я е нарекъл „АПОТЕОЗ на ТАНЦА“. Чисто ритмичното движение — казва последния — тук празнува своята оргия, която не уморява вниманието на слушателя, благодарение на необичайната мощ, на нейната емоционална изразност, яркост на оркестровите краски и гениалните модуляции.

I част — започва с една прекрасна интродукция на края на която незабелязано се ражда темата — с масов ритъм, който преминава в хармонията и това продължава до самия край. Цялата част е празнична и светла.

II част — невероятната популярност на алегретото се дължи също на ритмическата постройка, която тук е по-проста, и на интересното разнообразно преминаване на ритъма.

III част — най-интересното в скерцото са модуляциите на основния мотив, който в края се превръща в едно блясково, стихийно и дивно празненство.

IV част — във финала изпква игривата Бетовенова фраза с интересни комбинации и модуляции. Категорична е, обаче връхната възбуда, която довежда до кодата, блестящ и достоен образец на вкуса, знанието, фантазията и вдъхновението.

КАМИЙ СЕН САНС — е роден в Париж през 1835 година, син на баща норманец и майка родом от Шампания. Изключително рано развит, той очудва своя учител Стамати с таланта си. В консерваторията като ученик на Халеви, пропаднал на римския конкурс, но бил придобил вече известност като пианист-виртуоз (свирил за първи път на пет и половина години и дал първият си самостоятелен концерт на десетгодишна възраст) и автор на една симфония, която била изнесена за първи път през 1853 год.

В 1867 год. Сен Санс участва с един анонимно представен ръкопис в конкурса на международното изложение в

Париж и спечелва първа премия. Следната година започва да пише „Самсон и Далила“ под формата на оратория, но той е трябвало да чака 10 години за да чуе тая творба преработена в опера, благодарение на Франц Лист, който я приема за изпълнение във Ваймар.

По примера на своя приятел Лист, той пише симфонични поеми и веднага се отличава с таланта си като композитор.

Сен Санс умира на преклонна възраст в Алжир през 1921 година оставяйки едно огромно творчество, оказало безспорно влияние върху развитието на френската музика.

Музиката на Сен Санс винаги прозрачна и майсторска, има във висша степен всички качества на еlegantност, яснота, хармонично богатство и оркестрация. Тя разкрива сръчността на един подвижен дух.

МАРИН ГОЛЕМИНОВ — Музиката на танцовата драма „Нестинарка“ е композирана в 1940 г. по едноименния разказ за нестинарството от писателя Константин Петканов.

В първата част — „Пробуждане и танц на Демна“ композиторът ни въвежда в настроенното на цялата сюита.

Втората част на сюитата — Нестинарско хоро е, може би, най-силния и най-увличащия момент в цялата драма. Самия танц се дели на две части, първата е около огъня и е в 11/8 и втората част — танца върху жаравата е в 2/4.

Нестинарският танц е една от най-наситените творби в новата българска музика и е характерен за творческия метод на Големинов.

Мотивите в „Селски празник“ са взети от юго-западна България, и са разработени във форма на рондо.

Епилога — смъртта на Найдено, започва с широка хорална мелодия, върху която в корните звучи танцовия мотив на Демна. Сюитата завършва с мотива на „Пробуждането“, като във финалните акорди има много светлина, спокойствие и общо примирение.

130 / 16

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

7.1
VII АБОНАМЕНТЕН *Възв. и изп. на*

БЕТОВЕНОВ *III Сесия*

КОНЦЕРТ

ГОСТ-СОЛИСТ
КАТЯ РАШЕНОВА

ГОСТ-ДИРИГЕНТ
СТЕФАН ВАЧЕВ
I диригент на Плевенския държ. симф. оркестър

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА

БЕТОВЕН — Увертюра „Кориолан“

— Концерт за пиано и оркестър *Н. 5*

Allegro

Adagio un poco mosso

Rondo-Allegro

— Симфония № 5

Allegro con brio

Andante con moto

Allegro

Allegro

СТЕФАН ВАЧЕВ е роден през 1914 год.. Основното и средното си образование завършва в гр. Разград, където взима активно участие в музикалния живот на града. През 1943 г. завършва с отличие висшия георитичен отдел на Държавната музикална академия в София. През 1944 година е стажант военен капелмайстор при композитора Филип Кутев. След като завършва първи по успех изпита и стажа си, става капелмайстор в гр. Разград, където поема и ръководството на самодейния общограждански симфоничен оркестър, който под негово ръководство бележи най-високите си постижения и през 1947 г. става държавен. В продължение на 7 години, Държавния симфоничен оркестър на гр. Разград, под негово ръководство, отбеляза редица успехи и спечели име на един от добрите оркестри.

Като гост-диригент Ст. Вачев с успех е дирижирал оркестрите в Русе, Бургас, Видин, Сталин и Пловдив.

От 1 септември 1954 год. Ст. Вачев е назначен за първи диригент на Държавния симфоничен оркестър в гр. Плевен.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770-1827)

Най-великият компонист на всички времена и народи Лудвиг Ван Бетовен е роден в гр. Бон на 16 декември 1770 г., починал във Виена на 26 март 1957 г.

Бетовен е един от най-гениалните изразители на всестрания дух на земята, чието симфонично творчество достига до най-високите върхове на инструменталното композиране. Живял в най-бурната епоха на човечеството — времето на Френската революция, в своето богато и разнообразно творчество той е отразил не само великите идеи и борби на своето време, но с прозорливостта на гения той вижда и чертае светлото бъдеще на човечеството. Философската задълбоченост и идейност, огромната жизненост, които бликат от неговата музика, придават на цялото му творчество дълбок смисъл, богато и пълно вътрешно съдържание.

Този безпокоен и свободолюбив дух, това светло и възвишено сърце, стремящо се към щастие и човечност, чувствувайки суетата и загиването на света, сред който живее, чрез музиката си той изплаква мъките и страданията си и сочи на човечеството светлите пътища към раждащия се нов свят на светлина, любов, правда и човечност на земята.

„КОРИОЛАН“ е увертюра към едноименната драма на поета Колин и е била определена за нейно музикално въведение. По художествена стойност увертюрата стои много над драмата, тъй като Бетовен е дал сбит, но крайно изразителен и високо художествен образ.

Драматичният сюжет е построен върху строгата форма на класичната соната и с оглед голимата сцена между Кориолан и неговата майка. Противопоставят се две контрастни теми, първата от които рисува честолюбивия, упорит и горд римски патриций, който изгонен от родината си, потегля на поход срищу сънародниците си. Втората тема е израз на противопоставянето на майката. На нейния благороден образ дължим едно от най-прекрасните вдъхновения на Бетовен. Тази тема постепенно прозвучава като настойчива и трогателна молба. В репризата отново се появява темата на Кориолан, но бива отстранена от блестящо налагащата се втора тема. Любовта и дългът към отечеството, превъзможват честолюбието и упоритостта на Кориолан и той се самоубива.

• Като особеност на увертюрата се сочи смесване на работката с репризата, употреба на синкопи и сбити ритмични мерки, пренасяне на акцентите и изключителна динамичност. Затова вместо униние тя събужда чувство на удивление и възторг, и е образец на проявление драматичните сили, скрити в сюжета и загатнати само от едно заглавие.

КАТЯ РАШЕНОВА е родена в Русе, където е завършила средното си образование. Още като ученичка се проявява с музикални участия. След това продължава образованието си в Софийската музикална академия и завършва с отличие през 1943 год. като ученичка в специалния клас по пиано на проф. Тамара Янкова. След завършването си се установява в родния си град, където развива усилена педагогическа дейност като същевременно има редица концертни прояви.

Макар и посветила значителна част от времето и силите си на своите ученици, Катя Рашенова е не само отличен педагог, но и изпълнител с ценни качества. Скромен и сериозен музикант, в своето изпълнение тя винаги търси да изрази преди всичко вътрешното съдържание на творбата и нейния характерен стил.

КОНЦЕРТ — ES DUR, № 5.

Този концерт е създаден в 1809 година, а в 1810 година е бил за първи път изпълнен в Лайпциг, а във Виена за първи път се изпълнява на 1812 година 12 февруари от именития пианист Карл Черни. Този концерт е единствения, който Бетовен не е изпълнявал пред публиката.

В този клавирен концерт, както и във всички останали, ми бемол мажорни творби на Бетовен, основен елемент е героичното. В концерта № 5 си миньорното адажио, нежно оцветено се явява като много ефектен контраст на тържественото алегро на първата част и на радостното финално рондо. Този е последния концерт на великия майстор и се счита вършината на клавирните концерти от класическото направление. Същевременно с този концерт слага началото и обуславя характера на клавирния концерт на XIX столетие.

Характерното за концерта е, че Бетовен премахва свободното каденциране и сам написва каденцата.

СИМФОНИЯ № 5.

Основна идея във всички симфонии на Бетовен е борбата за човешка свобода. Това е основният мотив и в неговата пета симфония. Борбата за човешка свобода.

Симфонията започва с четири яростни удари на „мотива на съдбата“. Втората тема на първата част идва като противодействие на първата — тя е лиричната тема на героя. Проникновената мелодия, пълна с човешка топлина, създава прекрасния и мъжествен образ на борещият се човек. Но това не е за дълго. Отново се появява страшния „ритъм на съдбата“. Започва жестока борба, в която постоянно се долавя неумолимия „ритъм на съдбата“. Във втората част борбата и драматичността се сменят с лириката.

Третата и четвъртата части са свързани. Постепенно героичността отстъпва място на празничното настроение. Симфонията завършва тържествено и блестящо.

131/17
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

*Воден Т. и др.
с-м. Симфонич.*
VIII АБОНАМЕНТЕН

Тържествено честване

50 годишнината и

30 годишната артистична дейност

на

КОНСТАНТИН ПОПОВ

Професор при Бълг. Държ. Консерватория

Под диригенството на

ДОБРИН ПЕТКОВ

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА:

СЕН - САНС — Концерт за виолончело и оркестър
в ла миньор

Allegro non troppo

Allegretto con moto

Allegro non troppo

Ш У М А Н — Концерт за виолончело и оркестър
в ла миньор

Niht zu schnell

zangsam

Sehr sebhaft

ДВОРЖАК — Концерт за виолончело и оркестър
в си миньор

Adajio ma non troppo

Allegro moderatto

КОНСТАНТИН ПОПОВ

Роден в 1904 г. в гр. Русе където и завършва гимназия. Като ученик в осми клас на гимназията започва да изучава виолончело при известния български виолончелист русенец Александър Йорганджиев. След завършване на гимназията и отбиване на военната служба, заминава за Виена където учи виолончело пет месеца при Йерал и от там заминава за Лайпциг — при световно известния виолончелист, педагог и композитор професор Юлиус Кленгел. Едновременно със следването в консерваторията Константин Попов посещава и лекциите по музикални науки и философия в Лапцигския университет. След шест годишно следване завършва и двата института и започва веднага концертна дейност из всички по-големи градове на Германия, Австрия, Чехия, Финландия, Швеция, Норвегия, Холандия, Дания, Англия, Швейцария и Италия. След четири годишни редовни турнета из Европа К. Попов се завръща в България през 1935 година и бива поканен да заеме свободното преподавателско място по виолончело в Държавната музикална академия. От 1935 година до сега Константин Попов

е редовен професор в Българската държавна консерватория. Педагогическата му дейност отбелязва успехи в развитието на съвсем младото ни виолончелно изкуство, поставяйки научно-теоретичната и художествена страна на високо равнище. Днес няма в страната оркестър, в който да не седи негов ученик, а человите групи на радиооркестъра, софийската филхармония, народната опера, музикалният театър и всички ансамбли, са почти изключително негови ученици. Професор К. Попов създаде и множество камерни изпълнители и солисти като: Здравко Йорданов (лауреат), Никола Димчев, Вл. Дайчинов, Бончо Бонев, Н. Чакалов, П. Дайчинов, Хр. Добрев, Тодор Бахаров и много други.

Като концертант К. Попов заедно с Панчо Владигеров, Димитър Ненов и сега с Люба Енчева концертира непрестанно из почти всички градове в страната, като изнася много произведения за първи път у нас. К. Попов е и постоянен солист на всички наши симфонични оркестри до сега. В неговия репертоар са включени голям брой концерти, сонати и концертни пиеси из класиката, романтиката, и такива от съвременни автори. К. Попов участва освен като солист у нас и в чужбина с известното по своите високо художествени постижения — клавирно трио — „АМАТИ“ и академичното трио с професор Димитър Ненов и Христо Обрешков.

К. Попов участвува дейно в обществения културен и музикален живот в страната при изграждане на нашите симфонични и оперни институти.

132/18

Държ. Сем.х. Оркестър
Фру

К О Н Ц Е Р Т

Дир. Д. Петков

Сорис - Георги Банков

Концертмайстор: Хр. Стойчев

Дом на Културата. 21 декември 1951г.
1951.

Трогирана

1.

133/19

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

Х АБОНАМЕНТЕН СИМФОНИЧЕН КОНЦЕРТ

Гост диригент

КАРОЙ МЕЛЛЕШ

диригент на филхармонията — Буда-Пеща

носител на наградата „ЛИСТ“

Гост солист

ПАЛ ЛУКАЧ

виолист виртуоз

засл. артист на Н. Р. У.

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА:

I.

ВЕБЕР — Увертюра към оп. „ОБЕРОН“

II.

ДАВИД — Концерт за виола и оркестър.

III.

ДВОРЖАК — Симфония № 5. „Из новия Свят“.

Adajio, Allegro molto

Zargo

Scherzo — Molto vivace

Allegro con fuoco

КРОЙ - МЕЛЛЕШ — роден в 1926 год. в Буда-Пеща. Завършил е диригентство при заслужилият унгарски диригент **ФЕРЕНЧИК**. — От 1953 год. е професор в музикалната академия „Франц Лист“. През 1952 год. като диригент е награден с наградата „ЛИСТ“ и получава званието лауреат на наградата „ЛИСТ“. От 1952 год. е диригент на Будапещенската филхармония.

ПАЛ - ЛУКАЧ — роден в 1919 год. в Буда - Пеща. Завършил е музикалната академия в Буда-Пеща „Франц Лист“. Професор е по пеене и цигулка, а по късно специализира, като виолист. От 1946 год. е професор в академията „Франц Лист“ по-Виола. Солист виолист е в Будапещенската опера. Като гост солист е посетил редица симфонични оркестри в — Съветския съюз, Г. Д. Р., Австрия, Чехословакия и понастоящем България. Взел е участие в Швейцария — Женева на конкурса по виола където се класира на първо място. Награждаван като отличен работник в областта на изкуството с златен орден на Н. Р. У. и заслужил артист на Н. Р. У.

КАР - МАРИЯ - ФОН - ВЕБЕР — Пианист-виртуоз, диригент и композитор. Произхожда от прочут музикален род. Значението на Вебер се състои в това, че в неговата музика се намира началото на немската музикална романтика. Той успява да изрази в тонове това, което поетите са изразили с думи. Първата си голяма опера „Силвана“ Вебер написал в Щутгарт. По-късно се установил в Дрезден, влиза в близък контакт с поета Кинд. Последният го вдъхновил да напише голяма опера, като сам написал за кратко време либретото на оперета „Вълшебния стрелец“. Вебер веднага се заема с композирането което продължило три години. По късно Вебер написал оперите „Прециоза“ и „Оберон“, които го поставят наред с най-големите майстори на оперното изкуство.

ГЮЛА - ДАВИД — е един от най-изтъкнатите унгарски композитори сега. Награден е с наградата „ЕРКЕЛ“ за концерта му за виола и оркестър. За втори път е награден с наградата „Еркел“ — за соната за флейта. Написал е придружителна музика към класични произведения на Шекспир и др. Концерта който ще се изпълни за виола и оркестър е написан за засл. артист на Н. Р. У. Пал Лукач с които последният е погънал големи успехи в чужбина.

АНТОНИ ДВОРЖАК — Симфония № 5. Петата симфония на Дворжак с право се счита за най-гениалното негово произведение, донесло огромна слава на чехското музикално изкуство. През 1892 год. напуска родината си и заминава за Америка, където прави първите скици на своята девета по ред, но пета по номерация симфония, която завършва на 24 май 1893 год. Няколко месеца по-късно той дава на симфонията си названието — „Из новия свят“. За първи път тя е била изпълнена на 16 декември 1893 год. от Нюйоркското филхармонично дружество под диригентството на Антон Зайдл с огромен успех.

Първата част е построена върху две теми. Адажиото започва с една прекрасна тема изложена във виолончели и обой, след което настъпва Алегро молто изградено в сонатна форма. Втората част е всеизвестното Ларго - настроението е печално и автора рисува своите спомени за далечната родина и носталгията по нея. Третата част представлява буйно Скерцо-валс. В последната част Алегро-Дворжак разгръща палитрата на голям художник и по един гениален начин събира всички теми наедно. Със своята свежест, прекрасна мелодия, богата инструментация и ясно хармонична конструкция — „Из новия свят“ е едно от най-достъпните и големи произведения на великият чехски майстор.

ДВА ПОПУЛЯРНИ КОНЦЕРТА

ПРОЧУТИ ВАЛСОВЕ

и

УВЕРТЮРИ

солист ПЕНКА МАРИНОВА

Диригент

ДОБРИН ПЕТКОВ

Валсове

ЩРАУС, ЧАЙКОВСКИ, ГЛАЗУНОВ

и

ВЕБЕР

Увертюри

ЩРАУС, РОСИНИ, СУПЕ, РЕЗНИЧЕК

и

АДАМ

137/20
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1954 - 1955 год.

ДВА ГОЛЕМИ
ПОПУЛЯРНИ КОНЦЕРТА
ПРОЧУТИ
ВАЛСОВИ и УВЕРТЮРИ

ДИРИГЕНТ
ДОБРИН ПЕТКОВ

СОЛИСТ
ПЕНКА МАРИНОВА
първи сопран на Русенската народна опера

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

18 и 21 юни — 20 часа

ДОМ НА КУЛТУРАТА

119

ПРОГРАМА

I.

- ✓ Чайковски — валс из балетна сюита „Спящата красавица“
- ✓ Росини — увертюра към оп. „Грабливата сврака“
- ✓ Глазунов — „Концертен валс“
- ✓ Адам — увертюра към оп. „Ако бях цар“
- ✓ Вебер — „Пожана за танц“

II.

- Й. Щраус — увертюра към оп. „Прилепа“
 - ✓ Й. Щраус — „Пролетни гласове“
солист Пенка Маринова
 - ✓ Ардити — „Целувката“
солист Пенка Маринова *Сол. ерп.*
 - ✓ Супе — увертюра към оп. „Лската кавалерия“
 - ✓ Й. Щраус — „Виенска кръв“
 - ✓ Лист — „Унгарска рапсодия“ № 1
-

К о н ц е р т

Сол. Серафим Дятлов

Дир. Добрий Тейков

Концертмейстер:

Зр. Дзюбров.

Соло - Давид Куликов

8. VII. 1955 г. пятн - 20 часа

Програма

1. Бах - Тасаканул
2. Хевел-Сини и
3. Гершвин - Кочури за тина
4. Шостакович - Симф. № 9

К О Н Ц Е Р Т

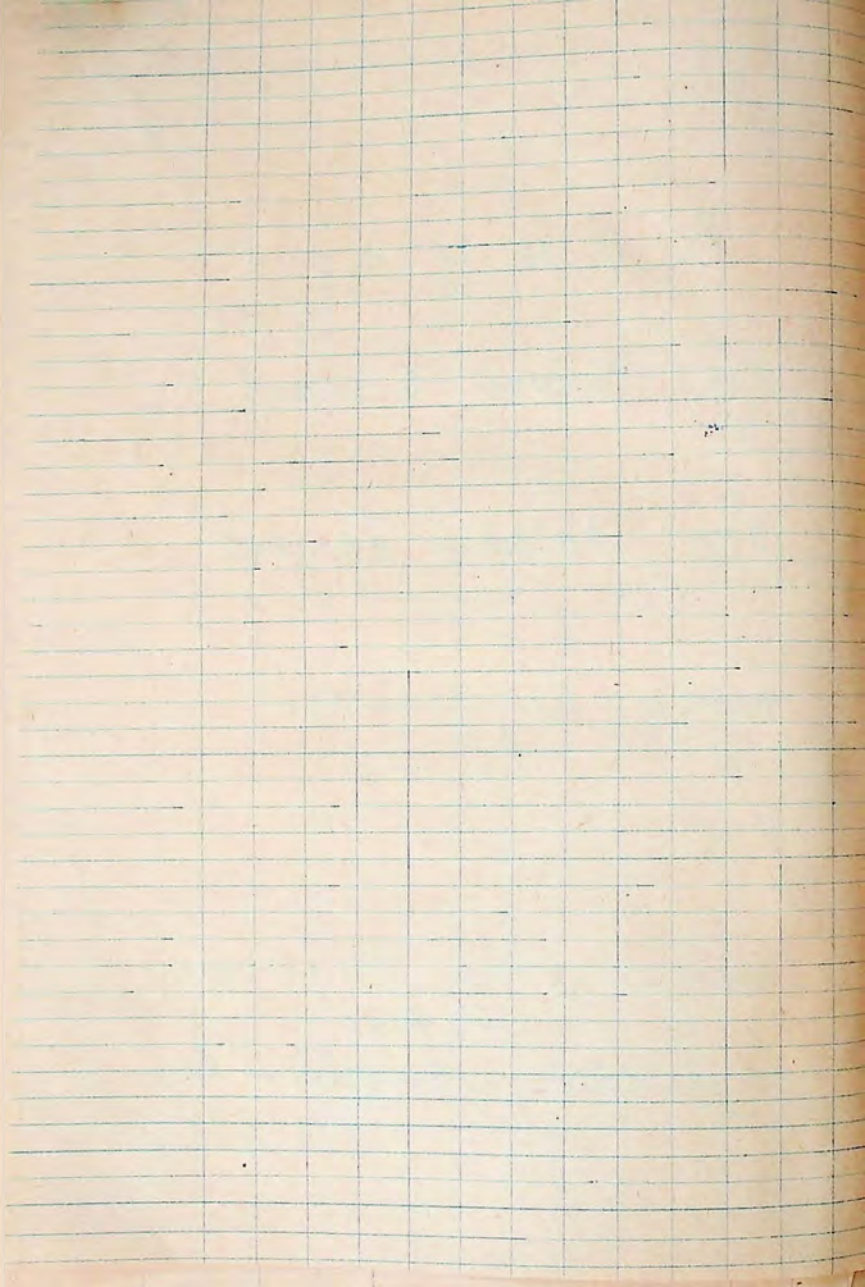
сост. Георги Байков

дириж. Добрич Тенков

контрабас. Кр. Стоянов

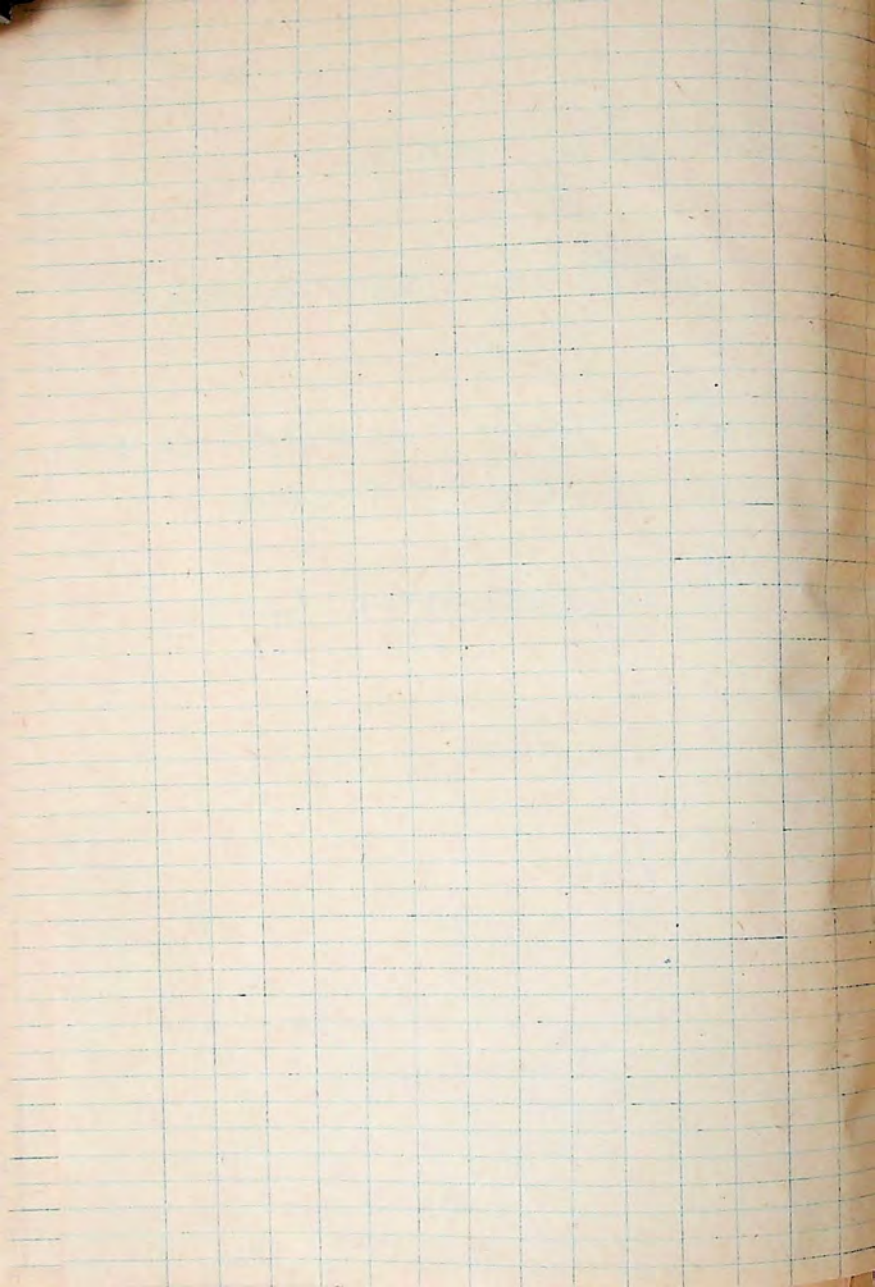
Сезона. Зона. Болгария.
София.

11. VIII. 1955 г. - почтенно. 202.

Програма

1. Бах - Пасакалел
2. Брамс - концерти за цм.
Соп. Г. Баев
3. Шостакович - Сон. 9

К О Н Ц Е Р Т

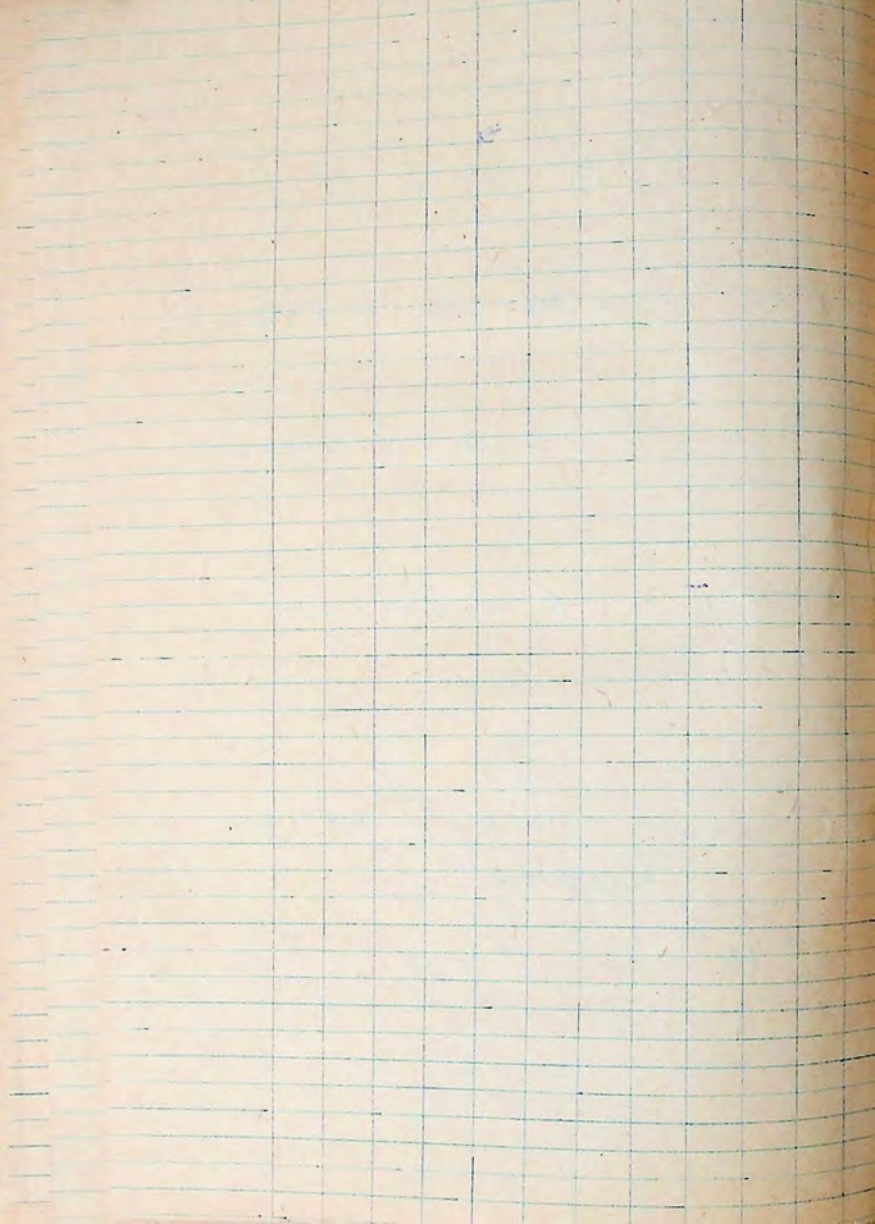
Сол. Серафимус Дзичен

Дир. Добрия Теников

Концерт -- Кр. Дюков

Салон - зала "Благородие"
София.

13. VII. 1955 - среда - 20₂.

Програма

1. Дим. Ненов - сани.
2. Гергуч - концерти за
туба № 2
3. Улосейанович - Смит-№ 9

